

**COLLEGE VAN BEROEP
VOOR HET HOGER ONDERWIJS**

Jurisprudentie 2007

JURISPRUDENTIE
College van Beroep
voor het hoger onderwijs

2007

Inhoud register 2007

Trefwoordenregister
Artikelsgewijsregister
Zakenregister
Instellingenregister

Bureau van het
College van Beroep
voor het hoger onderwijs
Kamer P3 120
Prins Clauslaan 60
Postbus 20302
Tel: 070-3813044
Fax: 070-3813048
E-mail: CBHO@rechtspraak.nl
www.CBHO.nl

TREFWOORDENREGISTER

Trefwoord

Uitspraaknummer

A

Advies CBG	07/017
Advies NUFFIC	07/059.1
Advisering	06/074
Afstudeersteun	06/071.1
Afwijzing getroffen voorzieningen	07/011
Algemeen verbindend voorschrift	06/056, 07/016, 07/030

B

BaMa-structuur	07/030
Belang	07/025
Beleidsvrijheid	07/038, 07/038.1
Beoordelingscriteria	07/055
Bijzondere kwalificaties	07/038, 07/038.1
Buitenlands getuigschrift	07/059.1

C

Collegegeld	
- differentiatie	06/056, 07/016, 07/017, 07/019, 07/025, 07/043
- tarief	06/056, 07/016

D

Decentrale selectie	06/055, 07/038, 07/038.1, 07/049, 07/051, 07/055, 07/056, 07/056.1
Détournement de pouvoir	06/054
Directe werking	06/056
Discriminatie	07/051
- leeftijd	07/017, 07/019, 07/043
Dyslexie	06/055

E

Eigen aard bijzonder instelling	06/054
---------------------------------	--------

F

Financiële ondersteuning	07/026/, 07/030
--------------------------	-----------------

G

Gedrag student	07/050
Gelegenheid inbreng zienswijze	06/074
Gelijkstelling	07/043
Grondwet	06/056

H

Handicap	06/055
Hoor- en wederhoor	07/056, 07/056.1
Houding appellant	07/011
Huismaatregelen/-regels	07/050

I

Inbreng score van elders	07/056, 07/056.1
Informatie uitwisseling	07/025
Inschrijving	07/060.1
- student	06/054
- voorwaarden	05/107
Inzage recht	07/056, 07/056.1

L

Leeftijdsgrens 30 jaar	06/056
------------------------	--------

M

Mandaat	06/074
MBO-V getuigschrift	07/059.1
Medische taalvaardigheid	07/024
Motivering	06/074, 07/043

N

Nationaal recht	07/043
Niet EER-studenten	07/016, 07/019, 07/043
Nominale studieduur	07/030
Nuffic	06/074

O

Omstandigheden	07/030
Onderscheid op grond van godsdienst	07/051
Ontzegging toegang	06/054, 07/011, 07/011.1, 07/050
Onverbindendheid regeling	07/017
Openbare uiting geaardheid student	06/054

P

Parlementaire geschiedenis	07/026
Postpropedeutisch fase	07/024
- getuigschrift	07/059.1
Privaatrechtelijk overeenkomst	07/025
Publiek rechtelijke vaststelling	07/025

R

Rechtstreekse werking richtlijn	07/043
---------------------------------	--------

S

Samenloop WHW en WSF 2000	07/026
Schadevergoeding	06/071.1, 07/050
Selectiecriteria	07/038, 07/038.1
Selectiedag	07/051
Selectieprocedure	07/024
Sjabbat de Joodse rustdag	07/051
Spoedeisend belang	06/071.1, 07/011.1
Studievertraging	07/026
Surinaamse nationaliteit	07/016, 07/017, 07/019

T

Terughoudende toetsing	06/054, 07/030, 07/038, 07/038.1
Toelating	07/059.1
Toelatings MBO getuigschrift niveau 3	07/060.1
Toetsing	07/049, 07/056, 07/056.1
Toets 21+	07/060.1
Toetsingsmaatstaf bij beoordeling	07/043
Topsportbeurs	07/030

V

Vaste rechtspraak Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen	07/043
Verbindendheid regelingen	06/056
Verblijfstatus	07/043,
Verdragsbepalingen	06/056, 07/016
Verstoorde verhoudingen	07/050
Vertrouwensbeginsel	06/056
Verwarring correspondentie	07/060.1
Vorbereiden studievaardighedentoetsen	07/055
Vooringenomenheid	07/024
Voorlopige voorziening	06/071.1, 07/038.1, 07/056.1, 07/059.1, 07/060.1, 07/011.1
Voorzieningen	07/011, 07/011.1

W

Waarschuwing	07/050
Wederprestatie	06/056
Wetsgeschiedenis	06/056, 07/016

Z

Zorgvuldigheidsbeginsel	07/049
-------------------------	--------

ARTIKELSGEWIJSREGISTER

Artikel

Uitspraaknummer

WHW

art. 7.24	07/059.1, 07/060.1
art. 7.28	07/059.1
art. 7.37 lid 6	06/054
art. 7.43	07/043
art. 7.43 lid 1	06/056, 07/016, 07/017, 07/019
art. 7.43 lid 2	06/056, 07/016, 07/025
art. 7.51	06/071.1, 07/030
art. 7.51 lid 1	07/026
art. 7.51 lid 6	07/026
art. 7.54	07/024
art. 7.57e	06/055, 07/038, 07/038.1, 07/049, 07/051, 07/055, 07/056, 07/056.1
art. 7.57h	06/054, 07/011, 07/011.1, 07/050
art. 9.2	06/054

Awb

art. 6:18	07/025
art. 6:19	07/025
art. 7:12	06/074
art. 8:81	06/071.1, 07/011.1, 07/038, 07/038.1, 07/056, 07/056.1, 07/059.1, 07/060.1
art. 8:86	07/038, 07/038.1, 07/056, 07/056.1

Grondwet

art. 1	06/056
--------	--------

IVBPR

art. 26	06/056
---------	--------

IVESCR

art. 13 lid 2 aanhef en onderdeel c	06/056
-------------------------------------	--------

Overeenkomst betreffende de EER

07/016

Richtlijn 2000/78/EG

06/056

Richtlijnen 2003/109/EG en 2004/38/EG

07/043

WGBL

art. 1 en 7	07/051
-------------	--------

Erasmus Universiteit Rotterdam

OER geneeskunde bijlage 6

art. 6.2	07/024
----------	--------

Radboud Universiteit Nijmegen

Statuten Stichting Katholieke Universiteit

art. 10 lid 2

06/054

Rijksuniversiteit Groningen

Afstudeerfondsregeling 2004-2007

art. 13 lid 1 onderdeel c

07/030

art. 13 lid 5

07/030

Uitvoeringsregeling RuG 2006-2007

art. 6 lid 2

07/017

Universiteit van Tilburg

Regeling inschrijving 2006-2007

art. 3 lid 3 onderdeel a

07/043

art. 3 lid 4

07/043

Fontys Hogescholen

FOS-regeling

art. 19

07/026

Zakenregister

2006/054	17 april 2007
2006/055	16 januari 2007
2006/056	27 maart 2007
2006/071.1	4 januari 2007
2006/074	10 april 2007
2007/011	3 juli 2007
2007/011.1	9 maart 2007
2007/016	2 juli 2007
2007/017	2 juli 2007
2007/019	2 juli 2007
2007/024	20 augustus 2007
2007/025	6 november 2007
2007/026	6 november 2007
2007/030	25 oktober 2007
2007/038	8 juni 2007
2007/038.1	8 juni 2007
2007/043	8 november 2007
2007/049	28 augustus 2007
2007/050	21 december 2007
2007/051	19 november 2007
2007/055	19 november 2007
2007/056	24 september 2007
2007/056.1	24 september 2007
2007/059.1	17 oktober 2007
2007/060.1	31 oktober 2007

INSTELLINGSREGISTER

<i>Instelling</i>	<i>Uitspraaknummer</i>
Erasmus Universiteit Rotterdam	07/024
Fontys Hogescholen	07/026
Hogeschool van Beeldende Kunsten, Muziek en Dans	07/050
Hogeschool van Amsterdam	06/074, 07/019, 07/060.1
Radboud Universiteit	06/054
Rijksuniversiteit Groningen	07/016, 07/017, 07/030
Universiteit van Amsterdam	07/051
Universiteit Leiden	06/056
Universiteit Maastricht	07/059.1
Universiteit van Tilburg	07/043
Universiteit Utrecht	06/071.1, 07/025
Vrije Universiteit Amsterdam	06/055, 07/038, 07/038.1, 07/049, 07/055, 07/56, 07/056.1
Wageningen Universiteit	07/011, 07/011.1

Zaaknummer: 2006/054
Rechter(s): mrs. Loeb, Martens, De Rijke-Maas,
Datum uitspraak: 17 april 2007
Partijen: X tegen Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden: Détournement de pouvoir, eigen aard bijzonder instelling, inschrijving, ontzegging
toegang, openbare uiting geaardheid student, 'terughoudende toetsing'
Artikelen: WHW art.7.37 lid 6, 7.57h, 9.2; statuten Stichting Katholieke Universiteit art. 10 lid 2
Uitspraak: Ongegrond
Hoofdoverwegingen: Hetgeen appellant in beroep heeft aangevoerd, geeft geen grond voor het oordeel dat
verweerder de eigen aard van de Radboud Universiteit niet in redelijkheid heeft
kunnen invullen en uitleggen, zoals hij heeft gedaan. Het aangevoerde geeft evenmin
grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt
heeft kunnen stellen dat de uitingen van appellant in ernstige mate afbreuk doen aan
die aard, omdat het handelen van appellant en het volgen door hem van de opleiding
Pedagogische Wetenschappen en in het bijzonder van de differentiatie
Orthopedagogiek niet in overeenstemming is te brengen met de binnen de katholieke
moraal overwegende bezwaren tegen vrije opvattingen op seksueel gebied, als door
hem in het openbaar geuit, in het algemeen en het zich bekennen tot pedofilie in het
bijzonder.
Verweerder heeft door de inschrijving van appellant als student met toepassing van
artikel 7.37, zesde lid, van de WHW te beëindigen, de daar geregelde bevoegdheid
niet voor een ander doel gebruikt dan, waarvoor deze is verleend.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellant, gemachtigde: mr. E.J. de Groot, advocaat te Baarn
en
het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen, gevestigd te Nijmegen, verweerder,
gemachtigde: mr. E.J. Daalder, advocaat te Den Haag.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 juni 2006 heeft verweerder de inschrijving van appellant als student aan zijn
universiteit beëindigd en voorts appellant met onmiddellijke ingang onvoorwaardelijk en voor onbepaalde tijd
de toegang tot de universitaire gebouwen en terreinen ontzegt.

Bij brief, door verweerder ontvangen op 10 juli 2006, heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 17 augustus 2006 heeft verweerder het aldus gemaakte bezwaar, voor zover dat is
gericht tegen de beëindiging van de inschrijving als student, ongegrond verklaard en voor het overige niet-
ontvankelijk.

Tegen dit besluit heeft appellant bij brief van 20 oktober 2006, bij het College ingekomen op diezelfde
dag, beroep ingesteld.

Bij brief van 18 december 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 januari 2007. Daar is appellant in persoon
verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en verweerder, vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Ter
zitting is het onderzoek geschorst, teneinde partijen in de gelegenheid te stellen het College nadere informatie
te verschaffen. Nadat de reacties van partijen over en weer zijn ontvangen, is het onderzoek, met toestemming
van partijen zonder nadere behandeling ter zitting, gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Aan de in bezwaar gehandhaafde beëindiging van de inschrijving van appellant als student met
toepassing van artikel 7.37 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de
WHW) heeft verweerder ten grondslag gelegd dat deze zich expliciet en publiekelijk als pedofiel profileert,
waardoor een ernstige inbreuk wordt gemaakt op het vertrouwensklimaat dat de universiteit moet bieden en in
ernstige mate afbreuk wordt gedaan aan de eigen aard van verweerders universiteit.

Aan de niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar tegen de ontzegging van toegang tot de gebouwen
en terreinen van de universiteit heeft hij ten grondslag gelegd dat, nu appellant met ingang van 15 juni 2006
niet langer als student is ingeschreven, de beslissing hem de toegang te ontzeggen geen besluit is, waartegen
bezwaar gemaakt kan worden, maar een beheershandeling naar burgerlijk recht.

2.2. In beroep heeft appellant aangevoerd dat, zakelijk weergegeven, uit het bestreden besluit niet
blijkt, wat de eigen aard is van verweerders universiteit, waarop een inbreuk zou worden gemaakt. Verweerder
heeft volgens appellant dan ook de bevoegdheid van artikel 7.37 van de WHW gebruikt voor een ander doel,
dan waartoe deze is verleend.

Nu hem de toegang tot de gebouwen krachtens artikel 7.57h van de WHW is ontzegt, kon tegen dat
besluit bezwaar worden gemaakt, aldus appellant. Hij wijst er voorts op dat de commissie die verweerder heeft

ingesteld voor het horen in het kader van de behandeling van het bezwaarschrift in het advies van 1 augustus 2006 geen ernstige verstoring van de orde heeft aangenomen.

2.3. In het verweerschrift heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de WHW grondslag biedt voor de beëindiging van de inschrijving van appellant. Ten aanzien van de eigen aard van de universiteit heeft hij nog verwezen naar het Strategisch Plan 2005-2009.

2.4. Ingevolge artikel 7.37, zesde lid, van de WHW, voor zover thans van belang, kan de inschrijving aan een bijzondere instelling worden ingetrokken, indien gegronde vrees bestaat dat de betrokkene van die inschrijving en daaraan verbonden rechten misbruik zal maken door in ernstige mate afbreuk te doen aan de eigen aard van die instelling, dan wel is gebleken dat de betrokkene van die inschrijving en daaraan verbonden rechten zulk een misbruik heeft gemaakt.

2.5. Appellant heeft zich op 28 september 2005 ingeschreven voor het vak Basispracticum klinische vaardigheden voor de periode 9 januari 2006 tot 12 juni 2006. Dat vak maakt deel uit van de differentiatie Orthopedagogiek.

De doelstelling van dat practicum is het kennismaken en oefenen door studenten van vaardigheden die nodig zijn bij het proces van hulpverleners in klinische en orthopedagogische settings. In dat kader moeten studenten een testafname bij kinderen doen, waarbij rechtstreeks één op één contact plaatsvindt tussen student en kind. Naar hij stelt ten behoeve van dat practicum heeft appellant buiten de universiteit om contact gelegd met een 15-jarige meisje.

Appellant heeft zich in de media voorts openlijk geafficheerd als pedofiel. Hij is onder meer op 14 juni 2006 naar aanleiding van de oprichting van de Partij voor Naasteliefde, Vrijheid en Diversiteit, waarvan hij de secretaris is, geïnterviewd door het dagblad de Gelderlander. In dat interview heeft hij verteld dat hij onder toezicht orthopedagogiek studeert aan verweerdere universiteit.

2.6. Verweerdere universiteit is een instelling van bijzonder onderwijs. Gelet op de kenmerken van het bijzondere onderwijs en de vrijheid die instellingen van bijzonder onderwijs hebben om hun organisatie te regelen en de eigen aard van hun instelling te bepalen, dient de wijze waarop de instelling daaraan inhoud geeft, door het College in beginsel te worden gerespecteerd.

2.7. Verweerder stelt dat de eigen aard van de door hem bestuurde universiteit mede bestaat in haar bijzondere positie in relatie tussen kerk en staat. Ter toelichting heeft hij verwezen naar de statuten van de "Stichting Katholieke Universiteit" en het naar aanleiding daarvan opgestelde Strategisch Plan Radboud Universiteit Nijmegen 2005-2009.

In artikel 10, tweede lid, van die statuten is bepaald dat de katholieke identiteit van de universiteit en het ziekenhuis bewaakt en bevordert dient te worden. Daaruit volgt volgens verweerder dat de normen en waarden die binnen de gemeenschap van de universiteit gelden, de moraal omvatten van de katholieke kerk en de katholieke gemeenschap.

Hetgeen appellant in beroep heeft aangevoerd, geeft geen grond voor het oordeel dat verweerder de eigen aard van de Radboud Universiteit niet in redelijkheid heeft kunnen invullen en uitleggen, zoals hij heeft gedaan. Het aangevoerde geeft evenmin grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de uitingen van appellant in ernstige mate afbreuk doen aan die aard, omdat het handelen van appellant en het volgen door hem van de opleiding Pedagogische Wetenschappen en in het bijzonder van de differentiatie Orthopedagogiek niet in overeenstemming is te brengen met de binnen de katholieke moraal overwegende bezwaren tegen vrije opvattingen op seksueel gebied, als door hem in het openbaar geuit, in het algemeen en het zich bekennen tot pedofilie in het bijzonder.

Verweerder heeft door de inschrijving van appellant als student met toepassing van artikel 7.37, zesde lid, van de WHW te beëindigen, de daar geregelde bevoegdheid niet voor een ander doel gebruikt dan, waarvoor deze is verleend. Het betoog faalt.

2.8. Verweerder heeft de toegangszegging aanvankelijk ten onrechte gebaseerd op artikel 9.2 van de WHW. Die bepaling regelt de algemene bevoegdheden van het college van bestuur van een openbare universiteit.

2.9. Nu verweerder de inschrijving van appellant mocht beëindigen, als hij heeft gedaan, had appellant geen toegang meer tot de universitaire gebouwen en terreinen. Een besluit van die strekking is niet noodzakelijk. Het bezwaar van appellant hiertegen is, zij het op andere gronden dan door verweerder gebruikt, terecht niet-ontvankelijk verklaard.

2.10. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Zaaknummer: 2006/055
Rechter(s): mrs. Loeb, Martens, De Rijke-Maas
Datum uitspraak: 16 januari 2007
Partijen: X tegen Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden: Decentrale selectie, dyslexie, handicap
Artikelen: WHW 7.57e
Uitspraak: Ongegrond
Hoofdoverwegingen: 2.4. (...) Tussen partijen is niet in geschil dat de mogelijkheid bestond om voor de overige toetsen van de selectieprocedure extra tijd aan te vragen. Dat appellant, zo blijkt uit de gedingstukken en het onderzoek ter zitting, er bewust voor heeft gekozen zijn dyslexie niet voorafgaande aan de selectieprocedure aan verweerder kenbaar te maken en dat hij aldus niet optimaal gebruik heeft gemaakt van de beschikbare voorzieningen, dient dan ook voor zijn rekening en risico te komen.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellant,
en
het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam gevestigd te Amsterdam, verweerder,
gemachtigde: drs. A.M. van Donk, werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief van 10 juli 2006 heeft appellant bezwaar gemaakt tegen het besluit van verweerder hem niet toe te laten tot de opleiding Geneeskunde.

Bij besluit van 21 augustus 2006 is namens verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 2 oktober 2006, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 11 november 2006 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 18 december 2006. Daar hebben appellant in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit - zakelijk weergegeven - op het standpunt gesteld dat geen aanleiding bestaat het besluit, om appellant niet toe te laten tot de opleiding geneeskunde via de decentrale selectieprocedure te herzien. Eiser heeft twee onvoldoendes behaald en heeft derhalve voldaan aan de toelatingseisen. Verweerder heeft voorts overwogen dat indien de prestaties van appellant niet optimaal waren omdat de uitleg bij de filosofietoets onvoldoende inzichtelijk zou zijn, appellant daardoor niet meer benadeeld is dan andere kandidaten.

2.2. In beroep heeft appellant - zakelijk weergegeven - betoogd dat voor de filosofietoets, die onderdeel uitmaakt van de decentrale selectieprocedure, geen faciliteiten voor dyslectici beschikbaar zijn, waardoor hij, als dyslecticus, onevenredig is benadeeld.

2.3. In het verweerschrift heeft verweerder nog aangevoerd dat geen andere klachten zijn ontvangen met betrekking tot de uitleg bij de filosofietoets. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat appellant niet voorafgaande aan de toetsen kenbaar heeft gemaakt dat hij dyslectisch is en dat hij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid extra tijd aan te vragen voor de overige toetsen.

2.4. Het College overweegt als volgt. Tussen partijen is niet in geschil dat de mogelijkheid bestond om voor de overige toetsen van de selectieprocedure extra tijd aan te vragen. Dat appellant, zo blijkt uit de gedingstukken en het onderzoek ter zitting, er bewust voor heeft gekozen zijn dyslexie niet voorafgaande aan de selectieprocedure aan verweerder kenbaar te maken en dat hij aldus niet optimaal gebruik heeft gemaakt van de beschikbare voorzieningen, dient dan ook voor zijn rekening en risico te komen.

2.5. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Zaaknummer: 2006/056
 Rechter(s): mrs. Martens, Nijenhof, De Rijke-Maas
 Datum uitspraak: 27 maart 2007
 Partijen: X tegen de Universiteit Leiden
 Trefwoorden: Algemeen verbindende voorschriften, differentiatie collegegeld, directe werking, Grondwet, karakter collegegeldtarief, leeftijdsgrens 30 jaar, verbindendheid regelingen, verdragsbepalingen, vertrouwensbeginsel, wederprestatie, wetsgeschiedenis,
 Artikelen: WHW art. 7.43 lid 1 en 2; Grondwet art. 1; IVESCR art. 13 lid 2 aanhef en onderdeel c. IVBPR art. 26; Richtlijn 2000/78/EG; WGLB art. 7 lid 1, onderdeel c
 Uitspraak: Ongegrond
 Hoofdoverwegingen: 2.4. Het College heeft de door appellant aan de orde gestelde rechtsvragen eerder beantwoord in haar uitspraken van 10 februari 2004, in zaak nr. 2003/032 en van 20 juli 2006, in zaak nr. CBHO 2006/017 (aangehecht ter voorlichting van partijen). Daarin heeft het College overwogen dat het door verweerder gemaakte onderscheid naar leeftijd, zowel bij voltijd- als bij deeltijdstudenten, is aan te merken als een gerechtvaardigd onderscheid als bedoeld in artikel 7, eerste lid, onder c, van de WGLB. Het College overweegt daartoe dat er geen aanleiding bestaat te veronderstellen dat de hoogte van het instellingscollegegeld dat in rekening is gebracht op zichzelf genomen de grenzen van een als redelijk aan te merken wederprestatie voor toegang tot het onderwijs te buiten gaat. Op grond van de WHW wordt voor studenten tot 30 jaar een lager tarief in rekening gebracht om redenen die door de wetgever in de parlementaire geschiedenis tot uitdrukking zijn gebracht. Dat de wetgever, door vanuit deze overwegingen een gegarandeerd tarief te bieden aan jonge studenten, instellingen de mogelijkheid zou hebben ontnomen om een in beginsel normaal tarief te hanteren voor wie de wetgever een dergelijke garantie niet heeft willen bieden, is een gevolgtrekking waartoe de bepalingen van de WGLB en de Richtlijn ter uitvoering waarvan deze strekt, niet dwingen.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellant,
 en
 het college van bestuur van de Universiteit Leiden, gevestigd te Leiden, verweerder,
 gemachtigden: mr. M.A.C. de Boer en drs. J. 't Hart, in dienst van verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief van 29 augustus 2005 heeft appellant verweerder verzocht om een gedeeltelijke vrijstelling tot betaling van het instellingscollegegeld naar het tarief voor het studiejaar 2005-2006.

Bij besluit van 21 oktober 2005 heeft verweerder dat verzoek afgewezen.

Bij brief van 21 november 2005 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij brief van 29 september 2006 heeft appellant beroep ingesteld tegen het uitblijven van een beslissing op het door hem gemaakte bezwaar.

Bij besluit van 6 oktober 2006 heeft verweerder het door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief van 25 oktober 2006 heeft appellant het College meegedeeld dat zijn beroep zich thans richt tegen het besluit van 6 oktober 2006. De gronden zijn aangevuld bij brief van 7 november 2006.

Bij brief van 20 december 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 februari 2007, waar appellant in persoon is verschenen en verweerder, zich heeft laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigden.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft onder verwijzing naar het advies 8 augustus 2006 van de Commissie voor de beroep- en bezwaarschriften (kamer voor studentenzaken) van verweerders universiteit aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat met het toepassen van het stelsel van tariefdifferentiatie voor deeltijd en duale studenten die jonger zijn dan 30 jaar geen sprake is van leeftijdsdiscriminatie. Nu appellant ouder is dan 30 jaar is aan hem terecht het normale collegegeldtarief in rekening gebracht.

2.2. In beroep heeft appellant, samengevat en zakelijk weergegeven, aangevoerd dat verweerder niet bevoegd is tot het maken van onderscheid op leeftijd bij de vaststelling van het collegegeld voor deeltijdstudenten, nu die bevoegdheid slechts bestaat voor de vaststelling van een instellingstarief per voltijdse studie en per deeltijdse studie. Appellant betoogt voorts dat de afwijzing van zijn verzoek in strijd is met de Wet gelijke behandeling op grond van leeftijd bij de arbeid (hierna: WGLB) nu geen objectieve rechtvaardiging

bestaat voor het maken van onderscheid voor de collegegeldtarieven voor studenten jonger dan 30 jaar en studenten die ouder zijn dan die leeftijd.

2.3. Verweerder heeft zich in het verweerschrift op het standpunt gesteld dat hij op basis van de hem ingevolge artikel 7.44, eerste lid van de wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) toekomende bevoegdheid en vrijheid om ten aanzien van deeltijd en duale studenten zelf de hoogte van het collegegeld te kunnen vaststellen, aansluiting heeft gezocht bij de systematiek van de wetgever ten aanzien van voltijd studenten die jonger zijn dan 30 jaar.

2.4. Het College heeft de door appellant aan de orde gestelde rechtsvragen eerder beantwoord in haar uitspraken van 10 februari 2004, in zaak nr. 2003/032 en van 20 juli 2006, in zaak nr. CBHO 2006/017 (aangehecht ter voorlichting van partijen). Daarin heeft het College overwogen dat het door verweerder gemaakte onderscheid naar leeftijd, zowel bij voltijd- als bij deeltijdstudenten, is aan te merken als een gerechtvaardigd onderscheid als bedoeld in artikel 7, eerste lid, onder c, van de WGLB. Het College overweegt daartoe dat er geen aanleiding bestaat te veronderstellen dat de hoogte van het instellingscollegegeld dat in rekening is gebracht op zichzelf genomen de grenzen van een als redelijk aan te merken wederprestatie voor toegang tot het onderwijs te buiten gaat. Op grond van de WHW wordt voor studenten tot 30 jaar een lager tarief in rekening gebracht om redenen die door de wetgever in de parlementaire geschiedenis tot uitdrukking zijn gebracht. Dat de wetgever, door vanuit deze overwegingen een gegarandeerd tarief te bieden aan jonge studenten, instellingen de mogelijkheid zou hebben ontnomen om een in beginsel normaal tarief te hanteren voor wie de wetgever een dergelijke garantie niet heeft willen bieden, is een gevolgtrekking waartoe de bepalingen van de WGLB en de Richtlijn ter uitvoering waarvan deze strekt, niet dwingen.

2.5. Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat het verweerder was toegestaan het collegegeld in rekening te brengen als ten aanzien van appellant is geschied. Hetgeen door appellant in beroep is aangevoerd kan niet tot een ander oordeel leiden, zodat het beroep ongegrond verklaard zal worden.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Zaaknummer:	2006/071.1
Rechter(s):	mr. Martens
Datum uitspraak:	4 januari 2007
Partijen:	X tegen Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	Afstudeersteun, schadevergoeding, spoedeisend belang, voorlopige voorziening
Artikelen:	WHW art. 7.51; Awb 8:81
Uitspraak:	Afwijzing verzoek
Hoofdoverwegingen:	2.6. Het bestreden besluit strekt niet tot toekenning of afwijzing van enige schadevergoeding. Eventuele vorderingen terzake van geleden of toekomstige schade kunnen in deze verzoekprocedure niet aan de orde komen en zijn een aangelegenheid voor de bodemprocedure. Daarbij acht de Voorzitter nog van belang dat de financiële mogelijkheden die verzoeker tracht te bewerkstelligen beperkt zijn, nu aan verzoeker reeds afstudeersteun voor een periode van vijf maanden is toegekend voor het jaar studiejaar 2003-2004 en de maximale toekenning voor dat studiejaar twaalf maanden bedraagt. 2.7 Nu niet is gebleken van een zodanig spoedeisend belang dat de uitspraak in de bodemzaak niet kan worden afgewacht, bestaat onder die omstandigheden geen grond voor het treffen van de verzochte voorlopige voorziening.

Uitspraak in de zaak van:

X, wonende te Y, verzoeker,
tegen
het college van bestuur van de Universiteit Utrecht te Utrecht, verweerder,
gemachtigden: mr. M.A. Merton en mr. S. Polak, werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 maart 2006 is namens verweerder aan verzoeker voor vijf maanden afstudeersteun toegekend met betrekking tot het studiejaar 2003-2004 over de periode april tot en met augustus en is met betrekking tot het studiejaar 2004-2005 geen afstudeersteun toegekend.

Bij brief van 30 april 2006 heeft verzoeker daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 26 oktober 2006 is namens verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft verzoeker bij brief, ingekomen bij het College op 7 december 2006, beroep ingesteld. Tevens heeft hij de Voorzitter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De Voorzitter heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 december 2006. Daar hebben verzoeker in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigden hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht kan, indien tegen een besluit beroep bij het College is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Aan het bestreden besluit is, samengevat weergegeven, ten grondslag gelegd dat verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van afstudeersteun voor de studiejaar voorafgaan aan het studiejaar 2003-2004, nu een verzoek daartoe niet tijdig is ingediend. Met betrekking tot het studiejaar 2003-2004 is aan verzoeker vijf maanden afstudeersteun toegekend over de periode april tot en met augustus in het studiejaar 2003-2004, omdat hij geen tentamens van het oude curriculum heeft mogen afleggen. Voor extra studiesteun voor dat studiejaar bestaat geen grond nu naar het oordeel van verweerder niet is gebleken dat sprake is van bijzondere familieomstandigheden die met name in dat studiejaar een rol speelden. Afstudeersteun voor het studiejaar 2004-2004 kan niet worden toegekend, omdat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke eis dat hij in die periode studiefinanciering in de vorm van een beurs genoot, aldus verweerder.

2.3. In beroep heeft verzoeker aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte geen afstudeersteun heeft toegekend voor zowel de studiejaar voorafgaande aan het studiejaar 2003-2004, het studiejaar 2003-2004 als het studiejaar 2004-2005. Daartoe betoogt verzoeker dat hij met de door hem overgelegde informatie wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van bijzondere familieomstandigheden en dat verweerder ook ten aanzien van de periode waarvoor hem geen afstudeersteun is toegekend, gebruik kan maken van de zogenoemde hardheidsclausule, om hem die afstudeersteun alsnog toe te kennen.

2.4. Het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening strekt ertoe verweerder te veroordelen tot het vergoeden van de door verzoeker geleden schade en schade die hij in de nabije toekomst zal lijden in verband met de door hem opgelopen studieovertraging en die te wijten is aan het handelen van verweerder.

2.5. De Voorzitter overweegt als volgt.

2.6. Het bestreden besluit strekt niet tot toekenning of afwijzing van enige schadevergoeding. Eventuele vorderingen terzake van geleden of toekomstige schade kunnen in deze verzoekprocedure niet aan de orde komen en zijn een aangelegenheid voor de bodemprocedure. Daarbij acht de Voorzitter nog van belang dat de financiële mogelijkheden die verzoeker tracht te bewerkstelligen beperkt zijn, nu aan verzoeker reeds afstudeersteun voor een periode van vijf maanden is toegekend voor het jaar studiejaar 2003-2004 en de maximale toekenning voor dat studiejaar twaalf maanden bedraagt.

2.7. Nu niet is gebleken van een zodanig spoedeisend belang dat de uitspraak in de bodemzaak niet kan worden afgewacht, bestaat onder die omstandigheden geen grond voor het treffen van de verzochte voorlopige voorziening.

2.8. Het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen wordt afgewezen.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Voorzitter wijst het verzoek af.

□

Zaaknummer:	2006/074
Rechter(s):	mrs. Martens, Nijenhof, De Rijke-Maas
Datum uitspraak:	10 april 2007
Partijen:	X tegen Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	Advisering, gelegenheid inbreng zienswijze, mandaat, motivering, Nuffic
Artikelen:	Awb art. 7:12
Uitspraak:	Gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Verweerder heeft voor het eerst in het bestreden besluit kenbaar gemaakt dat de beslissing om appellante niet toe te laten tot de opleiding is gebaseerd op het advies van het Nuffic van 22 september 2006. Ter zitting heeft verweerder aangegeven dat na onderzoek door het Nuffic is gebleken dat appellante losse certificaten heeft behaald en dat geen sprake is van een diploma. Daarmee voldoet de vooropleiding van appellante niet aan de eisen voor toelating, aldus verweerder. Vast staat dat Nuffic het advies slechts telefonisch heeft doorgegeven aan verweerder en dat appellante geen kennis heeft kunnen nemen van de inhoud daarvan. Zij is

evenmin in de gelegenheid gesteld haar zienswijze daarop te geven. Het College is van oordeel dat verweerder het advies niet zonder nadere motivering aan het bestreden besluit ten grondslag heeft mogen leggen, omdat het niet voor appellante inzichtelijk is. Nu de dragende overweging van het bestreden besluit is gebaseerd op het advies, ontbeert dat besluit daardoor een deugdelijke motivering. Het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) en komt daarom voor vernietiging in aanmerking.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellante, gemachtigde mr. S.M.M. Teklenburg, advocaat te Eindhoven, en
het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, gevestigd te Amsterdam, verweerder, gemachtigde: mr. O. Jungst, werkzaam bij verweerders hogeschool.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 september 2006 heeft verweerder geweigerd appellante toe te laten tot de opleiding International Business and Management Studies.

Bij brief van 16 oktober 2006 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 13 november 2006, heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 13 december 2006, beroep ingesteld.

Bij brief van 29 januari 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 februari 2007. Daar hebben appellante en verweerder bij monde van hun gemachtigden hun standpunten nader toegelicht.

Verweerder heeft op 22 februari 2007 een nader stuk ingediend. Daarna is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat, anders dan appellante in bezwaar heeft betoogd, het primaire besluit is genomen door een daartoe bevoegd orgaan. Appellante wordt op basis van de door haar gevolgde vooropleiding niet toegelaten tot de opleiding. Verweerder heeft het diploma van appellante laten beoordelen door de afdeling diplomawaardering van het Nuffic, die op 22 september 2006 een afwijzend advies heeft afgegeven.

2.2. In beroep heeft appellante, samengevat en zakelijk weergegeven, aangevoerd dat het primaire besluit onbevoegd is genomen. Daarbij heeft verweerder onzorgvuldig gehandeld door appellante niet op ondubbelzinnige wijze kenbaar te maken dat haar toelating tot de opleiding voorwaardelijk was. Appellante betoogt voorts dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door slechts mondeling advies in te winnen bij het Nuffic. Nu appellante niet in het bezit is gesteld van dat advies en zij pas voor het eerst in de beslissing op bezwaar heeft vernomen dat verweerder advies bij het Nuffic heeft ingewonnen, is zij niet in staat gesteld om op dit advies te reageren. Mede nu aan het bestreden besluit een advies ten grondslag ligt dat voor haar niet inzichtelijk is, berust dat besluit niet op een draagkrachtige motivering, aldus appellante.

2.3. In het verweerschrift heeft verweerder nog aangevoerd dat appellante had behoren te weten dat haar toelating een voorwaardelijke betrof totdat haar diploma's waren beoordeeld, omdat dit op de website van verweerders hogeschool is aangegeven. Daarbij is aan appellante mondeling medegedeeld dat haar buitenlandse diploma zou worden gewaardeerd. Omwille van de snelheid van de procedure is volstaan met een telefonisch advies van het Nuffic. Verweerder stelt tot slot dat geen aanwijzing bestaat om aan de deskundigheid van het Nuffic te twijfelen.

2.4. Uit het door verweerder op 22 februari 2007 overgelegde afschrift van een brief van verweerder aan de afdeling juridische zaken van verweerders hogeschool volgt dat verweerder aan die afdeling, en in het bijzonder aan de heer Koppenol, de bevoegdheid heeft verleend om namens haar besluiten te nemen als genoemd in artikel 3.5 van het studentenstatuut. Anders dan appellante betoogt is het besluit niet onbevoegd genomen, nu de heer Koppenol gemandateerd was om het besluit van 28 september 2006 te nemen. Het College is echter van oordeel dat de motivering in het bestreden besluit, dat artikel 3.5 van het Studentenstatuut geen enkele bevoegdheid aan verweerder ontnemt, zodat het besluit door een bevoegd orgaan is genomen, berust op een onjuiste grondslag.

2.5. Verweerder heeft voor het eerst in het bestreden besluit kenbaar gemaakt dat de beslissing om appellante niet toe te laten tot de opleiding is gebaseerd op het advies van het Nuffic van 22 september 2006. Ter zitting heeft verweerder aangegeven dat na onderzoek door het Nuffic is gebleken dat appellante losse certificaten heeft behaald en dat geen sprake is van een diploma. Daarmee voldoet de vooropleiding van

appellante niet aan de eisen voor toelating, aldus verweerder.

Vast staat dat Nuffic het advies slechts telefonisch heeft doorgegeven aan verweerder en dat appellante geen kennis heeft kunnen nemen van de inhoud daarvan. Zij is evenmin in de gelegenheid gesteld haar zienswijze daarop te geven.

Het College is van oordeel dat verweerder het advies niet zonder nadere motivering aan het bestreden besluit ten grondslag heeft mogen leggen, omdat het niet voor appellante inzichtelijk is. Nu de dragende overweging van het bestreden besluit is gebaseerd op het advies, ontbeert dat besluit daardoor een deugdelijke motivering. Het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) en komt daarom voor vernietiging in aanmerking.

2.6. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep gegrond worden verklaard.

2.7. Ingevolge het bepaalde bij artikel 7.66, tweede lid, van de WHW in verbinding met artikel 8:74, eerste lid, van de Awb dient verweerder aan appellante het door haar betaalde griffierecht € 38,- te vergoeden.

2.8. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College:

- I. verklaart het beroep gegrond;
- II. vernietigt het besluit van 13 november 2006;
- III. bepaalt dat verweerder binnen 6 weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- IV. gelast dat de Hogeschool van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 38,- (zegge: achtendertig euro) vergoedt;
- V. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 644,- en in de reiskosten ten bedrage van € 31,10 (zegge: eenendertig euro 10); het dient door de Hogeschool van Amsterdam aan appellante te worden betaald.

□

Zaaknummer: 2007/011
Rechter(s): mr. Nijenhof
Datum uitspraak: 3 juli 2007
Partijen: X tegen Wageningen Universiteit
Trefwoorden: Houding appellant, ontzegging toegang gebouw, (afwijzing getroffen) voorzieningen
Artikelen: WHW art. 7.57h
Uitspraak: Ongegrond
Hoofdoverwegingen: 2.6. (...) Gelet op de houding van appellant, zoals deze volgt uit onder meer de door verweerder en appellant overgelegde e-mail correspondentie, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft besloten om appellant de toegang tot het Zodiacgebouw te ontzeggen. Daartoe is mede van belang dat ook na het besluit van 8 januari 2007 appellant zijn wijze van communiceren met de desbetreffende partijen heeft voortgezet op een wijze die eerder juist aanleiding heeft gegeven voor de getroffen maatregel.
Voorts is gebleken dat appellant niet op het concrete aanbod van verweerder is ingegaan, inhoudende dat hij zijn werkstukken bij een door verweerder aangewezen tussenpersoon kan inleveren. Gelet op de gebleken houding van appellant en zijn wijze van communiceren komt de door verweerder voorgestelde werkwijze om een tussenpersoon aan de te wijzen om in elk geval de mogelijkheid van voortgang van de studie van appellant veilig te stellen, het College niet onredelijk voor. Dat appellant thans geen voortgang in zijn studie boekt is uitsluitend te wijten aan de omstandigheid dat hij zijn werkstuk niet via deze tussenpersoon wenst in te leveren vanwege een bij hem bestaand gebrek aan vertrouwen in diens capaciteiten. Nu appellant op geen enkele wijze heeft geconcretiseerd dat er grond is voor dat gebrek aan vertrouwen, dienen de gevolgen van de weigering van appellant gelegen in het gebrek aan voortgang in zijn studie geheel voor rekening van appellant te worden gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellant,
en
het college van bestuur van de Wageningen Universiteit te Wageningen, verweerder,
gemachtigden: dr. A. Groen en mr. S.W. de Jong, werkzaam bij verweerdens universiteit.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 september 2006 is namens verweerder aan appellant de toegang tot het Zodiacgebouw aan de Marijkeweg 40 te Wageningen (hierna: het Zodiacgebouw) voor de duur van een jaar ontzegd.

Bij brief van 30 september 2006 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 8 januari 2007 is namens verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 25 januari 2007, beroep ingesteld.

Bij brief van 27 maart 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Op 10 april en 14 mei 2007 zijn van appellant nadere stukken ontvangen. Deze zijn aan de andere partij toegezonden.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 mei 2007, waar appellant in persoon en verweerder vertegenwoordigd door dr. A. Groen en mr. S.W. de Jong, beiden werkzaam bij verweerdere universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Aan het bestreden besluit is, samengevat weergegeven, ten grondslag gelegd dat appellant wederom en herhaaldelijk de orde in het Zodiacgebouw heeft verstoord. Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor de Bezwaarschriften van verweerdere universiteit handhaaft verweerder het besluit appellant de toegang tot het desbetreffende gebouw voor de duur van een jaar te ontzeggen. Appellant wordt evenwel in de gelegenheid gesteld zijn studie af te ronden onder de door verweerder gestelde voorwaarden.

2.2. In beroep heeft appellant aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte de toegang het Zodiacgebouw heeft ontzegd. Vanwege deze maatregel wordt hij in zijn studievoortgang gehinderd zodat hij studieovertraging oploopt en niet in staat is zijn studie af te maken.

2.3. In het verweerschrift heeft verweerder nog aangevoerd dat appellant niet is ingegaan op het door verweerder gedane voorstel om het contact tussen appellant en de betrokken hoogleraar en hoofddocent nader te regelen. De desbetreffende e-mailwisseling getuigt van een weigerachtigheid om constructief de draad op te pakken, aldus verweerder.

2.4. Ingevolge artikel 7.57h van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek kan het instellingsbestuur voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd.

2.5. Uit de gedingstukken en uit wat ter zitting aan de orde is gekomen blijkt dat verweerder appellant eerder, in het studiejaar 2004-2005, voor de duur van twee maanden de toegang tot een tweetal gebouwen van verweerdere universiteit heeft ontzegd vanwege de gedragingen van appellant. Verweerder en appellant hebben vervolgens afspraken gemaakt over de voortzetting van de studie van appellant. Aan het thans voorliggende geschil ligt ten grondslag dat appellant in weerwil van de gemaakte afspraken wederom en herhaaldelijk de goede gang van zaken in het Zodiacgebouw heeft verstoord, waardoor hem opnieuw de toegang tot dat gebouw en de daarin aanwezige voorzieningen is ontzegd.

2.6. Het College overweegt als volgt.
Gelet op de houding van appellant, zoals deze volgt uit onder meer de door verweerder en appellant overgelegde e-mail correspondentie, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte heeft besloten om appellant de toegang tot het Zodiacgebouw te ontzeggen. Daartoe is mede van belang dat ook na het besluit van 8 januari 2007 appellant zijn wijze van communiceren met de desbetreffende partijen heeft voortgezet op een wijze die eerder juist aanleiding heeft gegeven voor de getroffen maatregel.

Voorts is gebleken dat appellant niet op het concrete aanbod van verweerder is ingegaan, inhoudende dat hij zijn werkstukken bij een door verweerder aangewezen tussenpersoon kan inleveren. Gelet op de gebleken houding van appellant en zijn wijze van communiceren komt de door verweerder voorgestelde werkwijze om een tussenpersoon aan de te wijzen om in elk geval de mogelijkheid van voortgang van de studie van appellant veilig te stellen, het College niet onredelijk voor. Dat appellant thans geen voortgang in zijn studie boekt is uitsluitend te wijten aan de omstandigheid dat hij zijn werkstuk niet via deze tussenpersoon wenst in te leveren vanwege een bij hem bestaand gebrek aan vertrouwen in diens capaciteiten. Nu appellant op geen enkele wijze heeft geconcretiseerd dat er grond is voor dat gebrek aan vertrouwen, dienen de gevolgen van de weigering van appellant gelegen in het gebrek aan voortgang in zijn studie geheel voor rekening van appellant te worden gelaten.

2.7. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Zaaknummer: 2007/011.1
Rechter(s): mr. Martens
Datum uitspraak: 9 maart 2007
Partijen: X tegen Wageningen Universiteit
Trefwoorden: Ontzegging toegang gebouw, spoedeisend belang, (getroffen) voorzieningen
Artikelen: WHW 7.57h; Awb art. 8:81
Uitspraak: Afwijzing verzoek
Hoofdoverwegingen: 2.6. Uit de gedingstukken en hetgeen ter zitting aan de orde is gekomen, blijkt dat verweerder verzoeker de gelegenheid biedt om, ondanks de ontzegging tot het gebouw aan de Marijkeweg 40, zijn studie voort te zetten en af te ronden. Daartoe heeft verweerder ter zitting aangegeven dat verscheidene voorzieningen op verzoek van verzoeker kunnen worden getroffen, zij het in een ander gebouw dan het desbetreffende. De Voorzitter ziet voorshands geen aanleiding voor twijfel aan de mededeling van verweerder dat voorzieningen voor verzoeker kunnen en zullen worden getroffen. Verzoeker heeft ter zitting niet concreet kunnen aangeven waarom hij van deze voorzieningen in redelijkheid geen gebruik zou kunnen maken. Naar het oordeel van de Voorzitter is dan ook niet gebleken van een zodanig spoedeisend belang dat de uitspraak in de bodemzaak niet kan worden afgewacht.

Uitspraak in de zaak tussen,

X, wonende te Y, verzoeker,
en
het college van bestuur van de Wageningen Universiteit te Wageningen, verweerder,
gemachtigden: dr. ir. A.F. Groen en mr. S.W. de Jong, werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 september 2006 is namens verweerder aan verzoeker de toegang tot het gebouw Marijkeweg 40 te Wageningen voor de duur van een jaar ontzegd.

Bij brief van 30 september 2006 heeft verzoeker daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 8 januari 2007 is namens verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft verzoeker bij brief, ingekomen bij het College op 25 januari 2007, beroep ingesteld. Tevens heeft hij de Voorzitter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De Voorzitter heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 en 23 februari 2007. Daar hebben verzoeker in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigden hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht kan, indien tegen een besluit beroep bij het College is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Aan het bestreden besluit is, samengevat weergegeven, ten grondslag gelegd dat verzoeker wederom en herhaaldelijk de orde in het gebouw Marijkeweg 40 heeft verstoord. Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor de Bezwaarschriften van verweerders universiteit handhaaft verweerder het besluit verzoeker de toegang tot het desbetreffende gebouw voor de duur van een jaar te ontzeggen. Verzoeker wordt evenwel in de gelegenheid gesteld zijn studie af te ronden onder de door verweerder gestelde voorwaarden.

2.3. In beroep heeft verzoeker aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte de toegang het gebouw aan de Marijkeweg 40 heeft ontzegd. Vanwege deze maatregel wordt hij in zijn studie gehinderd zodat hij studieovertraging oploopt, aldus verzoeker.

2.4. Het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening strekt ertoe verweerder op te dragen hem toegang te verschaffen tot het gebouw aan de Marijkeweg 40.

2.5. De Voorzitter overweegt als volgt.

2.6. Uit de gedingstukken en hetgeen ter zitting aan de orde is gekomen, blijkt dat verweerder verzoeker de gelegenheid biedt om, ondanks de ontzegging tot het gebouw aan de Marijkeweg 40, zijn studie voort te zetten en af te ronden. Daartoe heeft verweerder ter zitting aangegeven dat verscheidene voorzieningen op verzoek van verzoeker kunnen worden getroffen, zij het in een ander gebouw dan het desbetreffende. De Voorzitter ziet voorshands geen aanleiding voor twijfel aan de mededeling van verweerder dat voorzieningen voor verzoeker kunnen en zullen worden getroffen. Verzoeker heeft ter zitting niet concreet kunnen aangeven waarom hij van deze voorzieningen in redelijkheid geen gebruik zou kunnen maken. Naar het oordeel van de Voorzitter is dan ook niet gebleken van een zodanig spoedeisend belang dat de uitspraak in de bodemzaak niet kan worden afgewacht.

2.7. Onder deze omstandigheden bestaat geen grond voor het treffen van de verzochte voorlopige voorziening, zodat het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen wordt afgewezen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Voorzitter wijst het verzoek af.

□

Zaaknummer:	2007/016
Rechter(s):	mr. Nijenhof
Datum uitspraak:	2 juli 2007
Partijen:	X tegen Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	Algemeen verbindende voorschriften, differentiatie collegegeld, karakter collegegeldtarief, niet-EER-studenten, Surinaamse nationaliteit, verdragsbepalingen, wetsgeschiedenis
Artikelen:	WHW art. 7.43 lid 1 en 2, Overeenkomst betreffende de EER
Uitspraak:	Ongegrond.
Hoofdoverwegingen:	2.8. Vastgesteld moet worden dat met betrekking tot het te betalen collegegeld onderscheid wordt gemaakt naar nationaliteit. De vraag die daarom voorligt, is of voor dit onderscheid naar nationaliteit een redelijke en objectieve rechtvaardigingsgrond bestaat. Gelet op de door verweerder genoemde kosten die worden gemaakt in verband met de extra voorzieningen die worden getroffen voor studenten die niet de nationaliteit bezitten van een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de EER, komt het het College niet onredelijk voor om de bekostiging daarvoor door te berekenen in het instellingscollegegeldtarief zoals dat wordt berekend voor studenten die niet onder het bereik vallen van artikel 7.43, eerste lid, van de WHW. De vraag of de bepalingen betreffende de hoogte van het instellingscollegegeldtarief in de Uitvoeringsregeling onverbindend zijn wegens strijd met een hogere regeling beantwoordt het College daarom ontkennend. 2.9. Daaraan doet niet af dat mogelijkserwijze in individuele gevallen niet of niet van alle gebruikelijke voorzieningen voor de in deze uitspraak bedoelde categorie studenten gebruik behoeft te worden gemaakt. De eerder aangehaalde bepalingen van de Uitvoeringsregeling zien immers niet op de individuele situatie van studenten doch op de gehele categorie studenten, die niet de nationaliteit bezitten van een staat, die partij is bij de overeenkomst betreffende de EER en waarvoor voorzieningen worden getroffen en in stand gehouden.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellante,
en
het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen gevestigd te Groningen,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 24 augustus 2006 heeft appellante verweerder verzocht om haar een besluit te dien toekomen waarin het collegegeld voor het studiejaar 2006-2007 wordt vastgesteld op het wettelijk collegegeldtarief.

Op dat verzoek is bij besluit van 20 september 2006 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 16 oktober 2006 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt

Bij besluit van 15 januari 2007 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellant bij brief van 19 februari 2007, bij het College ingekomen op 21 februari 2007, beroep ingesteld.

Bij brief van 3 april 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 mei 2007, waar appellante, vertegenwoordigd door haar gemachtigde mr. E. van Wolde en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E. van Schaik, werkzaam bij verweerders universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Aan het bestreden besluit is ten grondslag gelegd dat appellante niet de nationaliteit bezit van een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte (hierna: de EER) en ook geen recht heeft op studiefinanciering, zodat zij het instellingscollegegeld verschuldigd is. Nu de Uitvoeringsregeling, waarin verweerder op grond van artikel 7.43, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), de instellingscollegegeldtarieven heeft vastgelegd en op grond waarvan appellante het collegegeldtarief voor niet EER-studenten dient te betalen vanwege haar Surinaamse nationaliteit, naar vaste jurisprudentie van het College als een algemeen verbindend voorschrift moet worden beschouwd, kan niet worden geoordeeld dat er strijd is met een hogere regeling, omdat voor het gemaakte onderscheid een objectieve rechtvaardiging bestaat, gelegen in de extra kosten aan de zijde van de universiteit in het opvangen, begeleiden en faciliteren van buitenlandse studenten. Voorts kan het betoog van appellante, dat de universiteit wellicht ook voor die studenten extra kosten maakt, niet slagen, omdat het op grond van artikel 7.43, eerste lid, van de WHW niet is toegestaan extra kosten in rekening te brengen voor EER-studenten, aldus verweerder.

2.2. In beroep heeft appellante aangevoerd dat, zakelijk weergegeven, het heffen van een hoger collegegeldtarief voor buitenlandse niet-EER-studenten in strijd is met nationale en internationale verboden tot discriminatie op grond van nationaliteit, zoals deze zijn neergelegd in de Algemene wet gelijke behandeling (hierna: Awgb), artikel 1 van de Grondwet en artikel 26 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Verweerder maakt daarmee direct onderscheid naar nationaliteit. Ter onderbouwing van haar standpunt dat de Uitvoeringsregeling geen algemeen verbindend voorschrift is, verwijst appellante naar een advies dat is uitgebracht door Scheltema en Van der Vlies aan de Commissie Gelijke Behandeling (oordeel 24 mei 2006, 2006-110, dossiernummer 2005-0209).

2.3. In het verweerschrift heeft verweerder betoogd dat hij beleidsvrijheid heeft in het bepalen van de hoogte van het instellingscollegegeld. Daarbij is de Uitvoeringsregeling in het geval van appellante goed uitgevoerd. Nu de wetgever zelf in de WHW en in de Wet studiefinanciering het onderscheid op grond van nationaliteit legitimeert, brengt dit met zich dat de toepassing van artikel 6, tweede lid, van de Uitvoeringsregeling 2006-2007 rechtmatig is en niet in strijd is met vigerende wetgeving. De omstandigheid dat appellante geen gebruik maakt van de extra getroffen voorzieningen, maakt niet dat het maken van onderscheid op basis van nationaliteit in dit geval niet objectief gerechtvaardigd is.

2.4. In artikel 7.43, eerste lid, van de WHW, is bepaald dat bij de inschrijving als student voor een voltijdse opleiding aan een universiteit of hogeschool een collegegeld is verschuldigd van € 1329,58 door degene die voor de aanvang van het studiejaar de leeftijd van 30 jaren nog niet heeft bereikt en die de nationaliteit bezit van een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de EER of die een niet tot die categorie behorende vreemdeling is die studiefinanciering geniet krachtens de Wet studiefinanciering 2000.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel is bij de inschrijving als student voor een voltijdse opleiding aan een universiteit of hogeschool een door het instellingsbestuur vast te stellen collegegeld verschuldigd door degene die niet onder het bereik van het eerste lid valt. Het collegegeld bedraagt tenminste € 1329,58.

2.5. Op grond van de gedingstukken en het onderzoek ter zitting stelt het College vast dat appellante niet de nationaliteit bezit van een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de EER en dat zij geen studiefinanciering geniet krachtens de Wet studiefinanciering 2000.

2.6. Zoals het College eerder heeft overwogen, onder meer in haar uitspraak van 10 februari 2004, in zaak nr. 2003/032, moet een regeling tot vaststelling van collegegeld voor voltijd opleidingen, zoals de Uitvoeringsregeling van verweerder, worden aangemerkt als algemeen verbindend voorschrift. Dat de CGB terzake tot een andersluidend oordeel is gekomen geeft het College geen aanleiding om van die eerdere overweging en de daaraan ten grondslag liggende motivering terug te komen.

2.7. Vastgesteld moet worden dat met betrekking tot het te betalen collegegeld onderscheid wordt gemaakt naar nationaliteit. De vraag die daarom voorligt, is of voor dit onderscheid naar nationaliteit een redelijke en objectieve rechtvaardigingsgrond bestaat.

Gelet op de door verweerder genoemde kosten die worden gemaakt in verband met de extra voorzieningen die worden getroffen voor studenten die niet de nationaliteit bezitten van een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de EER, komt het College niet onredelijk voor om de bekostiging daarvoor door te berekenen in het instellingscollegegeldtarief zoals dat wordt berekend voor studenten die niet onder het bereik vallen van artikel 7.43, eerste lid, van de WHW.

De vraag of de bepalingen betreffende de hoogte van het instellingscollegegeldtarief in de Uitvoeringsregeling onverbindend zijn wegens strijd met een hogere regeling beantwoordt het College daarom ontkennend.

2.8. Daaraan doet niet af dat mogelijkwerwijze in individuele gevallen niet of niet van alle gebruikelijke voorzieningen voor de in deze uitspraak bedoelde categorie studenten gebruik behoeft te worden gemaakt. De eerder aangehaalde bepalingen van de Uitvoeringsregeling zien immers niet op de individuele situatie van studenten doch op de gehele categorie studenten, die niet de nationaliteit bezitten van een staat, die partij is bij de overeenkomst betreffende de EER en waarvoor voorzieningen worden getroffen en in stand gehouden.

2.9. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Zaaknummer:	2007/017
Rechter(s):	mr. Nijenhof
Datum uitspraak:	2 juli 2007
Partijen:	X tegen het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	Advies CBG, differentiatie collegegeld, leeftijdsdiscriminatie, Surinaamse nationaliteit, onverbindendheid regeling
Artikelen:	WHW art. 7.43 lid 1; Uitvoeringsregeling RuG 2006-2007 art. 6 lid 2
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.8. Zoals het College eerder heeft overwogen, onder meer in haar uitspraak van 10 februari 2004, in zaak nr. 2003/032, moet een regeling tot vaststelling van collegegeld voor voltijd opleidingen, zoals de Uitvoeringsregeling van verweerder, worden aangemerkt als algemeen verbindend voorschrift. Dat de CGB terzake tot een andersluidend oordeel is gekomen geeft het College geen aanleiding om van die eerdere overweging en de daaraan ten grondslag liggende motivering terug te komen. 2.9. Vastgesteld moet worden dat met betrekking tot het te betalen collegegeld onderscheid wordt gemaakt naar nationaliteit. De vraag die daarom voorligt is of voor dit onderscheid naar nationaliteit een redelijke en objectieve rechtvaardigingsgrond bestaat. Gelet op de door verweerder genoemde kosten die worden gemaakt in verband met de extra voorzieningen die worden getroffen voor studenten die niet de nationaliteit bezitten van een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de EER, komt het het College niet onredelijk voor om de bekostiging daarvoor door te berekenen in het instellingscollegegeldtarief zoals dat wordt berekend voor studenten die niet onder het bereik vallen van artikel 7.43, eerste lid, van de WHW. De vraag of de bepalingen betreffende de hoogte van het instellingscollegegeldtarief in de Uitvoeringsregeling onverbindend zijn wegens strijd met een hogere regeling beantwoordt het College daarom ontkennend.

Uitspraak in de zaak tussen:
X, wonende te Y, appellante,
en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen gevestigd te Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 17 juli 2006 heeft appellante verweerder verzocht het collegegeld over de studiejaren 2004-2005 en 2005-2006 vast te stellen op de hoogte van het wettelijk vastgestelde collegegeld.

Op dat verzoek is bij besluit van 9 augustus 2006 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 6 september 2006 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij brief van 7 september 2006 heeft appellante verweerder verzocht om haar een besluit te doen toekomen waarin het collegegeld voor het studiejaar 2006-2007 wordt vastgesteld op het wettelijk collegegeldtarief.

Op dat verzoek is bij besluit van 20 september 2006 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 18 oktober 2006 heeft appellante tegen het besluit van 20 september 2006 bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 15 januari 2007 heeft verweerder het door appellante gemaakte bezwaar voor zover dat is gericht tegen het besluit van 9 augustus 2006 niet-ontvankelijk verklaard en het bezwaar voor zover dat is gericht tegen het besluit van 20 september 2006 ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellante bij brief van 19 februari 2007, bij het College ingekomen op 21 februari 2007, beroep ingesteld.

Bij brief van 4 april 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 mei 2007, waar appellante, vertegenwoordigd door haar gemachtigde mr. E. van Wolde en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E. van Schaik, werkzaam bij verweerdere universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Aan het bestreden besluit, voor zover dat strekt tot niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar van 6 september 2006, ligt ten grondslag dat het bezwaar niet na afloop van de betreffende studiejaren en daarom niet tijdig is ingediend.

Aan het bestreden besluit is voor het overige ten grondslag gelegd dat appellante niet de nationaliteit bezit van een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte (hierna: de EER) en zij ook geen recht heeft op studiefinanciering, zodat zij het instellingscollegegeld verschuldigd is.

Naar vaste jurisprudentie van het College moet de Uitvoeringsregeling, waarin verweerder op grond van artikel 7.43, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), de instellingscollegegeldtarieven heeft vastgelegd en op grond waarvan appellante het collegegeldtarief voor niet EER-studenten dient te betalen vanwege haar Surinaamse nationaliteit, als een algemeen verbindend voorschrift worden beschouwd. Niet kan worden geoordeeld dat er strijd is met een hogere regeling, omdat voor het gemaakte onderscheid een objectieve rechtvaardiging bestaat, gelegen in de extra kosten aan de zijde van de universiteit in het opvangen, begeleiden en faciliteren van buitenlandse studenten. Voorts kan het betoog van appellante, dat de universiteit wellicht ook voor EER-studenten extra kosten maakt, niet slagen, omdat het op grond van artikel 7.43, eerste lid, van de WHW niet is toegestaan extra kosten in rekening te brengen voor EER-studenten, aldus verweerder.

2.2. In beroep heeft appellante aangevoerd dat, zakelijk weergegeven, de termijnoverschrijding voor het indienen van haar bezwaar met betrekking tot de studiejaren 2004-2005 en 2005-2006 verschoonbaar is, omdat zij nimmer een eenduidig bericht van verweerder heeft ontvangen over de hoogte van het te betalen bedrag. Bovendien heeft verweerder op dit punt het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd, aldus appellante.

Voorts heeft appellante aangevoerd dat, zakelijk weergegeven, het heffen van een hoger collegegeldtarief voor buitenlandse niet-EER-studenten in strijd is met nationale en internationale verboden tot discriminatie op grond van nationaliteit, zoals deze zijn neergelegd in de Algemene wet gelijke behandeling (hierna: Awgb), artikel 1 van de Grondwet en artikel 26 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Verweerder maakt daarmee direct onderscheid naar nationaliteit. Ter onderbouwing van haar standpunt dat de Uitvoeringsregeling geen algemeen verbindend voorschrift is, verwijst appellante naar een advies dat is uitgebracht door Scheltema en Van der Vlies aan de Commissie Gelijke Behandeling (oordeel 24 mei 2006, 2006-110, dossiernummer 2005-0209).

2.3. In het verweerschrift heeft verweerder nog aangevoerd dat appellante zich tijdig op de hoogte had kunnen stellen van de desbetreffende tarieven van het collegegeld nu de Wegwijzer voor inschrijving medio juni van het studiejaar 2005-2006 is verspreid.

Verweerder heeft voorts betoogd dat hij beleidsvrijheid heeft in het bepalen van de hoogte van het instellingscollegegeld. Daarbij is de Uitvoeringsregeling in het geval van appellante goed uitgevoerd. Nu de wetgever zelf in de WHW en in de Wet studiefinanciering het onderscheid op grond van nationaliteit legitimeert, brengt dat met zich dat de toepassing van artikel 6, tweede lid, van de Uitvoeringsregeling 2006-2007 rechtmatig is en niet in strijd is met vigerende wetgeving. De omstandigheid dat appellante geen gebruik maakt van de extra getroffen voorzieningen, maakt niet dat het maken van onderscheid op basis van nationaliteit in dit geval niet objectief gerechtvaardigd is.

2.4. In artikel 7.43, eerste lid, van de WHW, is bepaald dat bij de inschrijving als student voor een voltijdse opleiding aan een universiteit of hogeschool een collegegeld is verschuldigd van € 1329,58 door degene die voor de aanvang van het studiejaar de leeftijd van 30 jaren nog niet heeft bereikt en die de nationaliteit bezit van een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de EER of die een niet tot die categorie behorende vreemdeling is die studiefinanciering geniet krachtens de Wet studiefinanciering 2000.

Ingevolge het bepaalde in het tweede lid van dat artikel is bij de inschrijving als student voor een voltijdse opleiding aan een universiteit of hogeschool een door het instellingsbestuur vast te stellen collegegeld verschuldigd door degene die niet onder het bereik van het eerste lid valt. Het collegegeld bedraagt ten minste € 1329,58.

2.5. Op grond van de gedingstukken en het onderzoek ter zitting stelt het College vast dat appellante niet de nationaliteit bezit van een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de EER en dat zij geen studiefinanciering geniet krachtens de Wet studiefinanciering 2000.

2.6. Hoewel enig aanknopingspunt ontbreekt in zowel de WHW als de Uitvoeringsregeling van verweerder waaruit een termijn kan worden afgeleid waarbinnen bezwaar gemaakt dient te worden tegen de hoogte van het collegegeld voor het desbetreffende studiejaar, komt het hanteren door verweerder van een termijn van zes weken na afloop van dat studiejaar het College niet onredelijk voor.

2.7. Nu appellante eerst op 6 september 2006 bezwaar heeft gemaakt tegen de hoogte van het door haar verschuldigde collegegeld voor de studiejaar 2004-2005 en 2005-2006 bestaat heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt kunnen stellen dat in het geval van appellante geen sprake is van een verschoonbare te late indiening van het bezwaar. Door appellante is onvoldoende weersproken dat zij eerder kennis had kunnen nemen van de hoogte van het door haar verschuldigde collegegeld. Voor het oordeel dat verweerder het bezwaar van 6 september 2006 ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard bestaat daarom geen grond.

2.8. Zoals het College eerder heeft overwogen, onder meer in haar uitspraak van 10 februari 2004, in zaak nr. 2003/032, moet een regeling tot vaststelling van collegegeld voor voltijd opleidingen, zoals de Uitvoeringsregeling van verweerder, worden aangemerkt als algemeen verbindend voorschrift. Dat de CGB terzake tot een andersluidend oordeel is gekomen geeft het College geen aanleiding om van die eerdere overweging en de daaraan ten grondslag liggende motivering terug te komen.

2.9. Vastgesteld moet worden dat met betrekking tot het te betalen collegegeld onderscheid wordt gemaakt naar nationaliteit. De vraag die daarom voorligt is of voor dit onderscheid naar nationaliteit een redelijke en objectieve rechtvaardigingsgrond bestaat.

Gelet op de door verweerder genoemde kosten die worden gemaakt in verband met de extra voorzieningen die worden getroffen voor studenten die niet de nationaliteit bezitten van een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de EER, komt het het College niet onredelijk voor om de bekostiging daarvoor door te berekenen in het instellingscollegegeldtarief zoals dat wordt berekend voor studenten die niet onder het bereik vallen van artikel 7.43, eerste lid, van de WHW.

De vraag of de bepalingen betreffende de hoogte van het instellingscollegegeldtarief in de Uitvoeringsregeling onverbindend zijn wegens strijd met een hogere regeling beantwoordt het College daarom ontkennend.

2.10. Daaraan doet niet af dat mogelijkwijze in individuele gevallen niet of niet van alle gebruikelijke voorzieningen voor de in deze uitspraak bedoelde categorie studenten gebruik behoeft te worden gemaakt. De eerder aangehaalde bepalingen van de Uitvoeringsregeling zien immers niet op de individuele situatie van studenten doch op de gehele categorie studenten, die niet de nationaliteit bezitten van een staat, die partij is bij de overeenkomst betreffende de EER en waarvoor voorzieningen worden getroffen en in stand gehouden.

2.11. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.12. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Zaaknummer:	2007/019
Rechter(s):	mr. Nijenhof
Datum uitspraak:	2 juli 2007
Partijen:	X tegen het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	differentiatie collegegeld, leeftijdsciscriminatie, niet-EER student, Surinaamse nationaliteit
Artikelen:	WHW art. 7.43 lid 1
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.7. Vastgesteld moet worden dat met betrekking tot het te betalen collegegeld onderscheid wordt gemaakt naar nationaliteit. De vraag die daarom voorligt is of voor dit onderscheid naar nationaliteit een redelijke en objectieve rechtvaardigingsgrond bestaat. Ter zitting heeft verweerder desgevraagd aangegeven dat de gemaakte extra kosten voor buitenlandse studenten onder meer zijn gelegen in het instellen van het bureau internationalisering en het begeleiden van de studenten bij het bemachtigen van huisvesting. Gelet op deze kosten komt het het College niet onredelijk voor om de bekostiging daarvoor door te berekenen in het instellingscollegegeldtarief zoals dat wordt berekend voor studenten die niet onder het bereik vallen van artikel 7.43, eerste lid, van de WHW.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellant,
en
het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam gevestigd te Amsterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 21 december 2006 heeft appellant bezwaar gemaakt tegen de hoogte van het collegegeld, welke wordt gehanteerd voor buitenlandse studenten die niet de nationaliteit bezitten van een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte (hierna: de EER).

Bij besluit van 6 februari 2007 heeft verweerder het door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellant bij brief van 8 maart 2007, bij het College ingekomen op 12 maart 2007, beroep ingesteld.

Bij brief van 3 mei 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 mei 2007, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij verweerders hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Aan het bestreden besluit is ten grondslag gelegd dat het wettelijk collegegeld jaarlijks wordt vastgesteld door het ministerie van onderwijs en dat het instellingscollegegeld wordt vastgesteld door het college van bestuur van de instelling. Verweerder heeft het instellingscollegegeld vastgesteld op bedrijfseconomische gronden. Studenten die niet de nationaliteit bezitten van een staat die partij is bij de Europese Unie (hierna: EU) of de EER, zijn dit instellingscollegegeld verschuldigd op grond van artikel 7.43, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW). Voor gelijke behandeling met Nederlanders komen ingevolge het bepaalde in artikel 7.43, eerste lid, van de WHW, in aanmerking de onderdanen van de EER-landen. Nu appellant geen onderdaan is van een van die landen, kan appellant geen beroep doen op het gelijkheidsbeginsel, aldus verweerder.

2.2. In beroep heeft appellant, zakelijk weergegeven, aangevoerd dat hij een zogenoemde duale student is, zodat niet artikel 7.43, tweede lid, van de WHW, maar artikel 7.44 van die wet op hem van toepassing is. Voorts heeft verweerder niet gemotiveerd wat de bedrijfseconomische gronden inhouden op basis waarvan het instellingscollegegeld is vastgesteld. Daarbij is verweerder in de beslissing op bezwaar niet ingegaan op de door hem genoemde grond dat studenten van buiten de EU die een schakelcursus met goed gevolg hebben afgerond, niet het instellingscollegegeld hoeven te betalen, doch slechts het wettelijke, aldus appellant. Tot slot betoogt appellant dat hij in Suriname Nederlands gesproken onderwijs heeft gevolgd en aldaar zijn VWO diploma heeft behaald, zodat eventuele kosten die verweerder heeft gemaakt voor het organiseren van een schakelcursus voor hem niet van toepassing zijn.

2.3. In het verweerschrift heeft verweerder aangevoerd dat studenten die niet de nationaliteit bezitten van een EU/EER land op grond van artikel 7.44 van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd zijn. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.44 van de WHW, komen slechts onderdanen van EU/EER-landen in aanmerking voor betaling van een even hoog collegegeld als Nederlanders. Nu appellant geen onderdaan is van een van die landen faalt zijn beroep op het gelijkheidsbeginsel, aldus verweerder. Dat verweerder een uitzondering heeft gemaakt voor studenten die instromen via het Taal en Schakel Onderwijs Centrum van verweerders hogeschool doet daar niet aan af, aldus verweerder.

2.4. In artikel 7.43, eerste lid, van de WHW, is bepaald dat bij de inschrijving als student voor een voltijdse opleiding aan een universiteit of hogeschool een collegegeld is verschuldigd van € 1329,58 door degene die voor de aanvang van het studiejaar de leeftijd van 30 jaren nog niet heeft bereikt en die de nationaliteit bezit van een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de EER of een niet tot die categorie behorende vreemdeling die studiefinanciering geniet krachtens de Wet studiefinanciering 2000.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel is bij de inschrijving als student voor een voltijdse opleiding aan een universiteit of hogeschool een door het instellingsbestuur vast te stellen collegegeld verschuldigd door degene die niet onder het bereik van het eerste lid valt. Het collegegeld bedraagt ten minste € 1329,58.

In artikel 7.44, eerste lid, van de WHW, is bepaald dat voor de inschrijving als student voor een deeltijdse of duale opleiding aan een universiteit of hogeschool het instellingsbestuur het collegegeld vast stelt. Het collegegeld bedraagt ten minste € 567,23.

2.5. Op grond van de gedingstukken en het onderzoek ter zitting stelt het College vast dat appellant niet de nationaliteit bezit van een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de EER. Voorts is tussen partijen niet in geschil dat appellant niet is ingestroomd via het Taal en Schakel Onderwijs Centrum van verweerders hogeschool.

2.6. Zoals het College eerder heeft overwogen, onder meer in haar uitspraak van 10 februari 2004, in zaak nr. 2003/032, moet een regeling tot vaststelling van collegegeld voor voltijd opleidingen, worden aangemerkt als algemeen verbindend voorschrift. Dat geldt evenzo ten aanzien van een regeling tot vaststelling van collegegeld voor deeltijdse of duale opleidingen.

2.7. Vastgesteld moet worden dat met betrekking tot het te betalen collegegeld onderscheid wordt gemaakt naar nationaliteit. De vraag die daarom voorligt is of voor dit onderscheid naar nationaliteit een redelijke en objectieve rechtvaardigingsgrond bestaat.

Ter zitting heeft verweerder desgevraagd aangegeven dat de gemaakte extra kosten voor buitenlandse studenten onder meer zijn gelegen in het instellen van het bureau internationalisering en het begeleiden van de studenten bij het bemachtigen van huisvesting. Gelet op deze kosten komt het het College niet onredelijk voor om de bekostiging daarvoor door te berekenen in het instellingscollegegeldtarief zoals dat wordt berekend voor studenten die niet onder het bereik vallen van artikel 7.43, eerste lid, van de WHW.

2.8. Daaraan doet niet af dat mogelijkwijze in individuele gevallen niet of niet van alle gebruikelijke voorzieningen voor de in deze uitspraak bedoelde categorie studenten gebruik behoeft te worden gemaakt. De eerder aangehaalde voorzieningen zien immers niet op de individuele situatie van studenten doch op de gehele categorie studenten, die niet de nationaliteit bezitten van een staat, die partij is bij de overeenkomst betreffende de EER en waarvoor voorzieningen worden getroffen en in stand gehouden.

2.9. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Zaaknummer:	2007/024
Rechter(s):	mr. Martens
Datum uitspraak:	20 augustus 2007
Partijen:	X tegen het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	Medische taalvaardigheid, selectieprocedure, toegang postpropedeutische fase, vooringenomenheid,
Artikelen:	WHW art.7.54; OER bijlage art. 6.2
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.7. Het College acht de selectieprocedure voor toelating tot het onderwijs van de faculteit voor de verkorte opleidingen geneeskunde niet onredelijk. Het College overweegt voorts dat het oordeel van de toelatingscommissie, dat ten grondslag ligt aan het bestreden besluit, wat inhoud en wijze van totstandkoming betreft niet als kennelijk onjuist of onzorgvuldig kan worden aangemerkt. Het College merkt daartoe op dat de toelatingscommissie bestaat uit deskundigen, waaronder een medicus en een vakdocente Nederlands. Nu appellante geen concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd op grond waarvan dient te worden getwijfeld aan het oordeel van de toelatingscommissie omtrent de medische taalvaardigheid in de omgang met patiënten van appellante, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder dat advies niet aan zijn besluit ten grondslag heeft mogen leggen. Dat appellante bij een logopediste is geweest en verschillende trajecten heeft doorlopen, is onvoldoende om aan dat oordeel af te doen. 2.8. Het betoog van appellante dat de toelatingscommissie met vooringenomenheid tot het afwijzende advies is gekomen faalt, nu onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat de heer Splinter eigen belangen zou hebben laten prevaleren bij de totstandkoming van dat advies. Het enkele feit dat hij tevens deel heeft uitgemaakt van de projectgroep assessment van voormeld ministerie is daartoe van onvoldoende gewicht.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellante,
en
het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam gevestigd te Rotterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 oktober 2006 is namens verweerder afwijzend beslist op het verzoek van appellante van 31 januari 2006 om toelating tot de verkorte opleiding geneeskunde voor artsen van buiten de Europese Unie.

Bij brief van 25 oktober 2006, ingekomen bij verweerder op 2 november 2006, heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 8 maart 2007 heeft verweerder het gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellante bij brief van 1 april 2007, bij het College ingekomen op 3 april 2007, beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juni 2007, waar appellante in persoon, bijgestaan door de heer A. Vogel en verweerder, vertegenwoordigd door mr. W.A. Kleinjan, werkzaam bij verweerders universiteit, zijn verschenen.

Ter zitting is het onderzoek geschorst, teneinde verwerende partij in de gelegenheid te stellen nadere stukken in te zenden. Na binnenkomst heeft gemachtigde van appellante bericht geen commentaar te hebben. Daarna is het onderzoek, met toestemming van partijen, zonder nadere behandeling ter zitting gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In het bestreden besluit heeft verweerder, onder verwijzing naar het advies van de adviescommissie voor de bezwaarschriften (hierna: de adviescommissie), zijn beslissing gehandhaafd appellante niet toe te laten tot de verkorte opleiding geneeskunde voor artsen van buiten de Europese Unie. Aan dat besluit ligt ten grondslag dat, samengevat weergegeven, de Nederlandse taalbeheersing van appellante onvoldoende is voor een goede communicatie in de context van de gezondheidszorg, in het bijzonder bij arts-patiënten contacten. Dat appellante het diploma NT2 heeft behaald en in het Nederlands communiceert kan daaraan volgens verweerder niet afdoen, nu de omgang met patiënten een andere vorm van communicatie vereist. Het contact met patiënten stelt andere - hogere - eisen aan de beheersing van de Nederlandse taal, omdat mensen die ziek zijn vaak een kleiner begripsvermogen hebben dan normaal en onvoldoende taalbeheersing aanleiding kan geven tot grote problemen, waarbij zelfs de veiligheid van patiënten in het geding kan komen, aldus verweerder. Tot slot heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat hoewel het appellante moet worden toegegeven dat het haar vrij stond niet deel te nemen aan de landelijk assessment procedure, dat los staat van de uitkomst van de facultaire selectieprocedure.

2.2. In beroep heeft appellante, zakelijk weergegeven, aangevoerd dat verweerder haar ten onrechte niet in de gelegenheid heeft gesteld voorafgaande aan het besluit van 9 oktober 2006 een zienswijze naar voren te brengen. Voorts is dat besluit, aldus appellante, onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd, hetgeen - anders dan in het advies van de adviescommissie is gesteld - niet kan worden gerepareerd door de door verweerder gegeven motivering tijdens de hoorzitting van de adviescommissie. Appellante betoogt voorts dat haar Nederlandse taalvaardigheid ten opzichte van het voorgaande jaar is verbeterd, zodat niet valt in te zien dat zij wederom is afgewezen voor de opleiding. Dat zij niet accentloos Nederlands spreekt mag toelating tot de opleiding niet in de weg staan, nu het gaat om de vraag of de studie haalbaar is op basis van het aanwezige taalniveau. Voorts is het taalbeoordelingsgesprek volgens appellante erg kort om zorgvuldig het taalniveau vast te kunnen stellen. Bovendien zal zij lopende de opleiding haar taalvaardigheid verbeteren en zal zij pas in het tweede jaar in contact komen met 'echte' patiënten, zodat niet valt in te zien dat zij, althans haar taalvaardigheid, een gevaar kan zijn voor de patiënten, aldus appellante. Tot slot heeft appellante aangevoerd dat door de aanwezigheid van de landelijke assessment procedure het beeld bestaat dat het voor haar onmogelijk wordt gemaakt om een Nederlandse opleiding geneeskunde te kunnen dan wel mogen volgen en dat opvallend is dat de heer Splinter zowel voorzitter is van de Commissie Toelating Bijzondere Gevallen als voorzitter van de projectgroep assessment van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

2.3. Ingevolge artikel 7.54, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, kan het instellingsbestuur, indien het van oordeel is dat de onderwijscapaciteit, die voor de postpropedeutische fase van een opleiding, waarvoor een beperking van de eerste inschrijving is vastgesteld, niet toereikend is voor een onbeperkte inschrijving, besluiten inschrijving voor de postpropedeutische fase van die opleiding te weigeren aan hen, die niet reeds ingeschreven zijn geweest aan die aan die instelling verbonden opleiding.

2.4. Ingevolge artikel 6.2 van de bijlage van de onderwijs- en examenregeling Geneeskunde 2006-2007 van verweerders universiteit geschiedt toelating tot het onderwijs van de faculteit voor de verkorte opleidingen geneeskunde op grond van een artsdiploma van een land buiten de Europese Unie, waarvan de Afdeling Diplomawaardering van NUFFIC de beoordeling "toelating tot het vierde studiejaar of hoger" heeft gegeven, alsmede het getuigschrift van het staatsexamen Nederlands als Tweede Taal (NT2) of de interuniversitaire toets (ITN) via een beschikking van het College van Bestuur, na beoordeling door de Examencommissie van vooropleidingen werkervaring van de kandidaat en kunnen toetsen en sollicitatiegesprekken deel uitmaken van deze beoordeling.

2.5. Op grond van de gedingstukken en het onderzoek ter zitting staat vast dat voormelde verkorte opleiding is aan te merken als een postpropedeutische fase van de opleiding geneeskunde. Appellante bezit een artsdiploma van een land van buiten de Europese Unie. Vanwege de beperkte onderwijscapaciteit voor toelating bij deze verkorte opleiding heeft verweerder besloten niet eerder tot inschrijving over te gaan dan na beoordeling van kandidaten door de toelatingscommissie van de faculteit geneeskunde, op onder meer taalvaardigheid in de omgang met patiënten. Appellante heeft voor de tweede maal een verzoek tot toelating tot de verkorte opleiding ingediend. Niet is in geschil dat zij de mogelijkheid heeft deel te nemen aan de landelijke assessment procedure.

2.6. Hoewel het appellante moet worden toegegeven dat het besluit van 9 oktober 2006 om appellante niet toe te laten tot de verkorte opleiding geneeskunde summier is gemotiveerd, kan dat niet leiden tot een gegrond beroep. Met verweerder is het College van oordeel dat, onder verwijzing naar artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht, met de door verweerder gegeven uitgebreide motivering in het bestreden besluit, dat geschonden vormvoorschrift kon worden gepasseerd. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat verweerder appellante ten onrechte niet in staat heeft gesteld voorafgaande aan het besluit van 9 oktober 2006

haar zienswijze in te dienen, nu de inschrijvingsprocedure daarin niet voorziet en voorts appellante in de bezwaarfase ter zitting van de adviescommissies in de gelegenheid is gesteld haar standpunten nader toe te lichten.

2.7. Het College acht de selectieprocedure voor toelating tot het onderwijs van de faculteit voor de verkorte opleidingen geneeskunde niet onredelijk. Het College overweegt voorts dat het oordeel van de toelatingscommissie, dat ten grondslag ligt aan het bestreden besluit, wat inhoud en wijze van totstandkoming betreft niet als kennelijk onjuist of onzorgvuldig kan worden aangemerkt. Het College merkt daartoe op dat de toelatingscommissie bestaat uit deskundigen, waaronder een medicus en een vakdocente Nederlands. Nu appellante geen concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd op grond waarvan dient te worden getwijfeld aan het oordeel van de toelatingscommissie omtrent de medische taalvaardigheid in de omgang met patiënten van appellante, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder dat advies niet aan zijn besluit ten grondslag heeft mogen leggen. Dat appellante bij een logopediste is geweest en verschillende trajecten heeft doorlopen, is onvoldoende om aan dat oordeel af te doen.

2.8. Het betoog van appellante dat de toelatingscommissie met vooringenomenheid tot het afwijzende advies is gekomen faalt, nu onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat de heer Splinter eigen belangen zou hebben laten prevaleren bij de totstandkoming van dat advies. Het enkele feit dat hij tevens deel heeft uitgemaakt van de projectgroep assessment van voormeld ministerie is daartoe van onvoldoende gewicht.

2.9. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Zaaknummer:	2007/025
Rechter(s):	mrs. Nijenhof, Lubberdink, Mollee
Datum uitspraak:	6 november 2007
Partijen:	X tegen het college van bestuur van de Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	Belang, differentiatie collegegeld, informatie-uitwisseling, privaatrechtelijke overeenkomst, publiekrechtelijke vaststelling
Artikelen:	WHW art. 7.43 lid 2; Awb art. 6:18 en 6:19
Uitspraak:	Niet-ontvankelijk, ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6. Tussen partijen is niet in geschil dat de informatie met betrekking tot de hoogte van het verschuldigde collegegeld voor het masterprogramma Comparative Womens Studies in Culture tot 3 juni 2006 niet eenduidig was weergegeven op de website van verweerders universiteit en dat aan appellante abusievelijk per e-mail van 29 mei 2006 een bedrag van € 4.500,- is meegedeeld. Nu verweerder evenwel reeds twee dagen daarna, op 1 juni 2006 bij de voorbereiding van de visumaanvraag van appellante heeft signaleerd dat het verschuldigde collegegeld € 8500,- bedroeg en verweerder appellante, dan wel de heer Van der Horst, op diezelfde datum en derhalve ruim voor de aanvang van het studiejaar, heeft geïnformeerd over de juiste hoogte van het verschuldigde bedrag, bestaat geen grond voor het oordeel dat appellante erop mocht vertrouwen dat zij slechts € 4500,- collegegeld verschuldigd zou zijn voor de desbetreffende opleiding. Daarbij merkt het College nog op dat, anders dan appellante betoogt, de hoogte van het collegegeld niet voortvloeit uit een privaatrechtelijke overeenkomst tussen appellante en verweerder, maar dat sprake is van de publiekrechtelijke vaststelling van het collegegeld.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellante,
en
het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, gevestigd te Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 3 januari 2007 heeft appellante bezwaar gemaakt tegen de beslissing van 6 oktober 2006, van het hoofd van de Centrale Studentenadministratie van verweerders universiteit, over de hoogte van het verschuldigde collegegeld.

Bij besluit van 5 maart 2007 heeft verweerder het door appellante gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 4 april 2007, beroep ingesteld.

Bij brief van 9 mei 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juni 2007, waar appellante in persoon, bijgestaan door de heer Z., en verweerder vertegenwoordigd door mr. drs. A.F. van der Hoeven, werkzaam bij verweerdere universiteit, zijn verschenen.

Ter zitting is het onderzoek geschorst, teneinde verwerende partij in de gelegenheid te stellen nadere stukken in te zenden. Verweerder heeft het bezwaar van 3 januari 2007 bij schrijven van 17 juli 2007 alsnog ontvankelijk verklaard en dat bezwaar ongegrond verklaard.

Het College heeft het onderzoek ter zitting voortgezet op 17 september 2007, waar appellante in persoon, bijgestaan door de heer Z., en verweerder vertegenwoordigd door mr. drs. A.F. van der Hoeven, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In onderhavige procedure is de hoogte van het verschuldigde collegegeld, als bedoeld in artikel 7.43, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, onderwerp van het geschil. Gelet op het bepaalde in artikel 7.66, eerste lid, van die wet, is het College, anders dan namens appellante is betoogd, bevoegd om van het beroep kennis te nemen.

2.2. Artikel 6:19, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) bepaalt dat indien een bestuursorgaan een besluit heeft genomen als bedoeld in artikel 6:18 van die wet, het bezwaar of beroep geacht wordt mede te zijn gericht tegen het nieuwe besluit, tenzij dat besluit aan het bezwaar of beroep geheel tegemoet komt.

2.3. Het besluit van verweerder van 17 juli 2007 moet worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 6:18 van de Awb, zodat het beroep van appellante tegen het aanvankelijke besluit van 5 maart 2007 ingevolge artikel 6:19, eerste lid, van die wet, mede geacht moet worden te zijn gericht tegen het nieuwe, gewijzigde besluit op bezwaar. Aangezien appellante geen belang meer heeft bij een beoordeling van het oorspronkelijke besluit, dient het hiertegen gericht beroep niet ontvankelijk te worden verklaard.

2.4. Verweerder heeft in het besluit van 17 juli 2007 zijn beslissing gehandhaafd dat het verschuldigde collegegeld voor de studie van appellante € 8500,- bedraagt. Daaraan is ten grondslag gelegd dat de informatie met betrekking tot de kosten van het masterprogramma Comparative Women's Studies in Culture tot 3 juni 2006 weliswaar niet eenduidig was, maar dat met ingang van die datum de correcte informatie op de website van de Universiteit is weergegeven. Nu appellante voorts per e-mail van 1 juni 2006 persoonlijk is geïnformeerd over de onjuistheid van het bedrag van € 4500,- was zij ruim voor de aanvang van het studiejaar en de indiening van het inschrijfverzoek op de hoogte van het verschuldigde collegegeld, te weten € 8500,-, aldus verweerder. Ter nadere onderbouwing van zijn standpunt verwijst verweerder naar de gegevens die zijn gebruikt bij de visumaanvraag van appellante, waarin het bedrag van € 8.500,- wordt vermeld als collegegeld.

2.5. In beroep heeft appellante aangevoerd dat, samengevat weergegeven, op de website van verweerdere universiteit voor de desbetreffende studie een bedrag was aangegeven van € 4500,- en dat dit bedrag tevens is bevestigd in de e-mail van 29 mei 2006 van de International Officer van verweerdere universiteit aan de heer Z. Nu zij het aanbod heeft geaccepteerd waarin de hoogte van het collegegeld is vastgesteld op € 4500,-, een aanbetaling van € 1000 is gedaan en verweerdere universiteit heeft meegewerkt aan haar visumaanvraag, is daarmee een privaatrechtelijke overeenkomst tot stand gekomen tussen haar en verweerder, zodat de hoogte voor het verschuldigde collegegeld vast staat op dat bedrag, aldus appellante.

2.6. Tussen partijen is niet in geschil dat de informatie met betrekking tot de hoogte van het verschuldigde collegegeld voor het masterprogramma Comparative Womens Studies in Culture tot 3 juni 2006 niet eenduidig was weergegeven op de website van verweerdere universiteit en dat aan appellante abusievelijk per e-mail van 29 mei 2006 een bedrag van € 4.500,- is meegedeeld. Nu verweerder evenwel reeds twee dagen daarna, op 1 juni 2006 bij de voorbereiding van de visumaanvraag van appellante heeft signaleerd dat het verschuldigde collegegeld € 8500,- bedroeg en verweerder appellante, dan wel de heer Z., op diezelfde datum en derhalve ruim voor de aanvang van het studiejaar, heeft geïnformeerd over de juiste hoogte van het verschuldigde bedrag, bestaat geen grond voor het oordeel dat appellante erop mocht vertrouwen dat zij slechts € 4500,- collegegeld verschuldigd zou zijn voor de desbetreffende opleiding. Daarbij merkt het College nog op dat, anders dan appellante betoogt, de hoogte van het collegegeld niet voortvloeit uit een privaatrechtelijke overeenkomst tussen appellante en verweerder, maar dat sprake is van de publiekrechtelijke vaststelling van het collegegeld.

2.7. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep tegen het besluit van 17 juli 2007 ongegrond worden verklaard.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding. Wel ziet het College aanleiding om met toepassing van artikel 8:74, tweede lid van de Awb te bepalen dat aan appellante het betaalde griffierecht wordt vergoed.

3. Beslissing

Het College:

- I verklaart het beroep tegen het besluit van 5 maart 2007 niet-ontvankelijk;
- II verklaart het beroep tegen het besluit van 17 juli 2007 ongegrond;
- III bepaalt dat de Universiteit Utrecht aan appellante het door haar betaalde griffierecht ad € 39,- vergoed.

□

Zaaknummer: 2007/026
Rechter(s): mrs. Nijenhof, Lubberdink, Mollee
Datum uitspraak: 6 november 2007
Partijen: X tegen de raad van bestuur van Fontys Hogescholen
Trefwoorden: Financiële ondersteuning, parlementaire geschiedenis, samenloop WHW en WSF 2000, studievertraging
Artikelen: WHW art. 7.51 lid 1 en 6; WSF 2000 art. 5.6; FOS regeling art. 19
Uitspraak: Ongegrond
Hoofdoverwegingen: 2.8. Zoals hiervoor is uiteengezet, kon appellante geen aanspraak maken op financiële ondersteuning in verband met de studievertraging die zij heeft opgelopen door de overstap van haar hbo- naar haar wo-opleiding. Voorts onderschrijft het College het standpunt van verweerder dat appellante volledig gecompenseerd is voor de door de desbetreffende universiteiten vastgestelde studievertraging die zij heeft opgelopen door haar ziekte, zodat verweerder terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante niet voor verdere financiële ondersteuning in aanmerking komt. Het College wijst erop dat in de geschiedenis van de totstandkoming van de wettelijke regelingen omtrent de aanspraken op afstudeersteun in de Wet WSF 2000 enerzijds en de WHW anderzijds geen aanknopingspunt kan worden gevonden voor een andere opvatting dan dat terzake van dezelfde studievertraging over dezelfde studieperiode geen financiële compensatie kan worden verleend door de IB groep op grond van de WSF en daarnaast ook nog los daarvan door de instelling op grond van artikel 7:51 van de WHW.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellante,
en
de raad van bestuur van Fontys Hogescholen, gevestigd te Tilburg, verweerder.

1. Procesverloop

Bij schrijven van 11 mei 2006 heeft appellante de Commissie Financiële Ondersteuning Studenten (hierna: de FOS commissie) van Fontys Hogescholen verzocht om over te gaan tot uitbetaling van de aan haar verleende afstudeersteun voor de duur van tien maanden.

Op dat verzoek is bij besluit van 22 juni 2006 afwijzend beslist.

Bij brief van 28 juli 2006 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 2 maart 2007 heeft verweerder het door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 12 april 2007, beroep ingesteld. De gronden zijn aangevuld bij brief van 10 mei 2007.

Bij brief van 15 juni 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 september 2007, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. M.E.C. Hesselink-Hertsenberg en mr. A.A.M.T. van Alphen, werkzaam bij verweerders hogeschool, is verschenen. Appellante is niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat, samengevat weergegeven, appellante in aanmerking komt voor uitkering van één maand afstudeersteun. Daaraan ligt ten grondslag dat een student in het geval van vastgestelde studievertraging twee keuzemogelijkheden krijgt geboden om die vertraging gecompenseerd te krijgen. De eerste mogelijkheid is dat de student op grond van de Wet studiefinanciering 2000 (WSF) een aanvraag kan indienen bij de Informatie Beheer Groep (hierna: de

IB Groep), waarbij de studentendecaan verklaart dat sprake is van een bijzondere medische omstandigheid die tot vertraging heeft geleid. De tweede mogelijkheid is dat de student de FOS-commissie verzoekt om tot betaling over te gaan.

Uit de parlementaire geschiedenis is volgens verweerder af te leiden dat de financiële ondersteuning van een student is bedoeld om te voorkomen dat een student in een financieel slechtere positie terechtkomt en dat de vergoeding niet is bedoeld om de student te bevoordelen op grond van ziekte of chronische handicap, door voor een periode van studievertraging twee keer een financiële vergoeding te ontvangen. Nu in de bezwaarprocedure is komen vast te staan dat appellante in haar studieloopbaan door haar ziekte een vastgestelde studievertraging heeft opgelopen van in totaal dertien maanden, te weten tien maanden bij de Katholieke Universiteit Nijmegen (thans de Radboud Universiteit Nijmegen) en drie bij de Universiteit van Tilburg en dat zij reeds een vergoeding heeft ontvangen van de IB Groep van twaalf maanden, zal de FOS commissie worden verzocht over te gaan tot uitkering van een maand afstudeersteun.

2.2. In beroep heeft appellante, samengevat en zakelijk weergegeven, aangevoerd dat verweerder ten onrechte niet heeft aangegeven naar welke stukken uit de parlementaire geschiedenis wordt verwezen, zodat zij in haar verdediging is geschaad. Voorts heeft verweerder, volgens appellante, miskend dat zij aan alle vereisten voldoet om aanspraak te kunnen maken op financiële ondersteuning. Uit artikel 7.51, zesde lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 19 van de FOS regeling, is niet af te leiden dat uitkering van toegekende afstudeersteun niet mogelijk is, indien een student een extra uitkering heeft gekregen van de IB Groep, aldus appellante. Daarbij heeft de extra beurs die zij van de IB Groep op grond van de WSF heeft ontvangen betrekking op de studievertraging in het studiejaar 2003-2004, zodat volgens appellante het recht op afstudeersteun voor studievertraging voor het studiejaar 2002-2003 nog immer bestaat. Tot slot betoogt appellante dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat de studievertraging die zij in Tilburg heeft opgelopen drie maanden bedraagt, nu zij een volledig studiejaar vertraging heeft opgelopen.

2.3. In het verweerschrift heeft verweerder nog aangevoerd dat, samengevat weergegeven, appellante er op is gewezen dat sprake was van een keuzemogelijkheid. Voor zover appellante meent dat de studievertraging met betrekking tot haar studiejaar aan de Universiteit van Tilburg onjuist is vastgesteld, had het op haar weg gelegen bezwaar te maken tegen de desbetreffende beslissing, aldus verweerder. Voorts heeft verweerder ter onderbouwing van zijn eerdere verwijzing naar de parlementaire geschiedenis, gewezen op Kamerstukken II, 1994-1995, 24 325, nr. 3, p. 13.

2.4. Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, van de WHW, treft het instellingsbestuur van een universiteit of hogeschool voorzieningen ter financiële ondersteuning van de student die aan ieder van de in dat artikel genoemde vereisten voldoet.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel wordt onder meer ziekte als bijzondere omstandigheid bij de toepassing van het eerste lid betrokken.

Ingevolge het vijfde lid van dat artikel wordt bij het vaststellen van de tijdsduur van de financiële ondersteuning het verband tussen de bijzondere omstandigheid als bedoeld in het tweede lid, en de onderwijsprogrammering in aanmerking genomen.

2.5. Bij de beoordeling van het beroep gaat het College uit van de volgende feiten. In het studiejaar 2001-2002 heeft appellante aan de Fontys Hogescholen de propedeuse Toegepaste Psychologie gevolgd en behaald. Zij heeft in het jaar daarop de overstap gemaakt naar de opleiding Psychologie aan de Katholieke Universiteit Nijmegen. In dat jaar heeft appellante vanwege haar ziekte een studievertraging opgelopen. Die vertraging is door de Katholieke Universiteit Nijmegen vastgesteld op tien maanden. Vervolgens heeft appellante in het studiejaar 2003-2004 de overstap gemaakt naar de Universiteit van Tilburg, omdat zij zo dichterbij haar ouders kon wonen. Die universiteit heeft voor dat studiejaar, vanwege ziekte van appellante, een studievertraging vastgesteld van drie maanden. Appellante heeft vervolgens in het studiejaar 2004-2005 de overstap gemaakt naar de Fontys Hogescholen waar zij is ingestroomd in het tweede jaar van de opleiding Personeel en Arbeid. Appellante heeft vanaf die tijd geen studievertraging meer opgelopen.

Gegeven het voorgaande staat vast dat appellante binnen een tijdspanne van zes jaren een vierjarige hbo-bachelor opleiding heeft afgerond en zij een totale studievertraging heeft opgelopen van twee jaar. Het geschil spitst zich toe op de vraag of verweerder terecht heeft overwogen dat appellante slechts in aanmerking komt voor één maand afstudeersteun, in aanvulling op de twaalf maanden extra beurs die zij reeds van de IB Groep heeft ontvangen.

2.6. Zoals het College eerder heeft overwogen in de uitspraak van 20 april 2000, 1999/063, mag de studievertraging die wordt opgelopen door het wisselen van opleiding en/of instelling, voor rekening van de student worden gelaten. Slechts indien de overstap naar een andere opleiding en/of instelling noodzakelijk is geworden door een tijdens de studie verworven handicap, een zich tijdens de studie verergerende handicap of een zich tijdens de studie manifesterende chronische ziekte, kan financiële compensatie worden verleend voor die overstap. De Wet studiefinanciering biedt voor een dergelijk geval de mogelijkheid om volledig nieuwe studiefinancieringsrechten te krijgen, waarvoor een aanvraag dient te worden ingediend bij de IB Groep.

Nu de ziekte van appellante zich eerste gedurende het studiejaar 2002-2003 heeft geopenbaard, staat daarmee vast dat de overstap die zij heeft gemaakt van de hbo-opleiding Toegepaste Psychologie naar de wo-opleiding Psychologie niet in die ziekte was gelegen. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de studievertraging die appellante in verband daarmee heeft opgelopen, ten onrechte niet is gecompenseerd.

2.7. Voor zover appellante betoogt dat zij ten onrechte slechts drie maanden compensatie heeft gekregen voor de studievertraging die zij vanwege haar ziekte heeft opgelopen in het studiejaar 2003-2004, is

het College met verweerder van oordeel dat zij daartegen bezwaar had dienen te maken bij de Universiteit van Tilburg.

2.8. Zoals hiervoor is uiteengezet, kon appellante geen aanspraak maken op financiële ondersteuning in verband met de studievertraging die zij heeft opgelopen door de overstap van haar hbo- naar haar wo-opleiding. Voorts onderschrijft het College het standpunt van verweerder dat appellante volledig gecompenseerd is voor de door de desbetreffende universiteiten vastgestelde studievertraging die zij heeft opgelopen door haar ziekte, zodat verweerder terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante niet voor verdere financiële ondersteuning in aanmerking komt. Het College wijst erop dat in de geschiedenis van de totstandkoming van de wettelijke regelingen omtrent de aanspraken op afstudeersteun in de Wet WSF 2000 enerzijds en de WHW anderzijds geen aanknopingspunt kan worden gevonden voor een andere opvatting dan dat terzake van dezelfde studievertraging over dezelfde studieperiode geen financiële compensatie kan worden verleend door de IB groep op grond van de WSF en daarnaast ook nog los daarvan door de instelling op grond van artikel 7:51 van de WHW.

2.9. Hoewel het appellante moet worden toegegeven dat verweerder in het bestreden besluit niet heeft geduid naar welk onderdeel van de parlementaire geschiedenis hij verwijst, kan het betoog van appellante, dat zij daardoor in haar belangen is geschaad, zonder nadere concretisering daarvan, niet leiden tot het ermee beoogde doel.

2.10. Gegeven het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Zaaknummer:	2007/030
Rechter(s):	mrs. Nijenhof, Lubberdink, Mollee
Datum uitspraak:	25 oktober 2007
Partijen:	X tegen het college van bestuur van Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	Algemeen verbindend voorschrift, BaMa-structuur, bijzondere omstandigheden, financiële ondersteuning, nominale studieduur, terughoudende toetsing, topsportbeurs
Artikelen:	WHW art.7.51; Afstudeerfondsregeling Rug 2004-2007 art. 13 lid 1 sub c en 5
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Niet in geschil is dat artikel 13 van de Regeling op de juiste wijze is toegepast ten aanzien van appellante. Het bestreden besluit zou in zoverre dan ook slechts als onrechtmatig kunnen worden aangemerkt, indien de Regeling als zodanig in strijd is met hoger recht. Voor dat oordeel is slechts plaats, indien geoordeeld zou moeten worden dat het bepaalde in artikel 13 van de Regeling kennelijk onredelijk is. Artikel 13 van de Regeling kan deze terughoudende toets naar het oordeel van het College doorstaan. Het is naar het oordeel van het College niet kennelijk onredelijk de mogelijkheid van het verkrijgen van een topsportbeurs te beperken tot de nominale duur van een Bacheloropleiding met uitloop van één jaar en los daarvan te voorzien in de mogelijkheid van een topsportbeurs gedurende de nominale duur van een Masteropleiding met een eventuele uitloop van één jaar, zodat een topsportbeurs niet langer mogelijk is wanneer de Bacheloropleiding, onderscheidenlijk de Masteropleiding toch meer tijd dan de nominale studieduur en de daarenboven toegestane uitloop blijkt te vergen. Het College is voorts van oordeel dat er in het geval van appellante geen bijzondere omstandigheden zijn aan te wijzen op grond waarvan verweerder toepassing had dienen te geven aan de hardheidsclausule. Als zodanige omstandigheid kan in elk geval niet gelden dat appellante uitsluitend topsport in de zin van de Regeling heeft beoefend in het vijfde jaar van haar Bachelorstudie, terwijl zij in de studiejaar daarvoor en daarna wel in aanmerking zou zijn gekomen voor een topsportbeurs, doch toen geen topsport in de zin van de Regeling beoefende.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellante,
en
het college van bestuur van Rijksuniversiteit Groningen, gevestigd te Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 november 2006 is namens verweerder afwijzend beslist op het verzoek van appellante haar voor het studiejaar 2005-2006 een topsportbeurs toe te kennen.

Bij brief van 7 december 2006, ingekomen bij verweerder op 19 december 2006, heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 4 april 2007 heeft verweerder het gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellante bij brief van 7 mei 2007, bij het College ingekomen op 14 mei 2007, beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 september 2007, waar appellante in persoon, bijgestaan door Z, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E. van Schaik, werkzaam bij verweerders universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In het bestreden besluit heeft verweerder zijn beslissing gehandhaafd appellante geen topsportbeurs voor het studiejaar 2005-2006 te verlenen. Aan dat besluit ligt ten grondslag dat, samengevat weergegeven, de regeling zelf niet ter discussie kan staan en dat deze ten aanzien van appellante juist is toegepast. De regeling maakt toekenning van een topsportbeurs mogelijk vanaf het eerste jaar van inschrijving tot één jaar na afloop van de voor de Bacheloropleiding geldende nominale studieduur. Appellante was in 2005-2006 een 5e jaars studente die toen haar Bacheloropleiding Psychologie volgde, zodat zij gelet op de nominale studieduur voor de Bacheloropleiding Psychologie van 3 jaar en één jaar uitloop, in het studiejaar 2005-2006 niet voor een topsportbeurs in aanmerking komt.

Verweerder stelt zich op het standpunt daarmee op juiste wijze uitvoering te hebben gegeven aan het bepaalde in artikel 13 van de Afstudeerfondsregeling Rug 2004-2007 (hierna: de Regeling).

2.2. Appellante heeft in beroep het volgende aangevoerd:

"De reden voor het bestaan van een dergelijk artikel als artikel 13, lijkt mij dat de RuG een grens wil stellen aan het aantal studiejaar dat een topsporter nodig heeft om zijn of haar studie te voltooien. Maar ik vraag mij af waar deze grenzen (Ba + 1, Ma + 1 en doctoraal + 2) op gebaseerd zijn. In mijn geval betekent dit namelijk dat ik de vier jaren voorafgaande aan mijn studiesportjaar en de twee jaren daaropvolgend (2006/2007 en 2007/2008), wel in aanmerking zou zijn gekomen voor een topsportbeurs. Hoewel het College van Bestuur de Bachelor- en Masteropleiding strikt gescheiden ziet, is dit in de praktijk zeer merkwaardig en het komt mij voor dat dit niet de bedoeling geweest kan zijn. Het lijkt mij dan ook dat dit een onbewust geformuleerde onvolkomenheid is, die in de regeling is geslopen."

2.3. Ingevolge artikel 13, eerste lid, sub c, van de Regeling komt een topsporter gedurende de periode bachelor plus één jaar in aanmerking voor een topsportbeurs.

Ingevolge artikel 5 van de Regeling kan een aanvraag worden ingewilligd indien afwijzing zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.4. Niet in geschil is dat artikel 13 van de Regeling op de juiste wijze is toegepast ten aanzien van appellante. Het bestreden besluit zou in zoverre dan ook slechts als onrechtmatig kunnen worden aangemerkt, indien de Regeling als zodanig in strijd is met hoger recht. Voor dat oordeel is slechts plaats, indien geoordeeld zou moeten worden dat het bepaalde in artikel 13 van de Regeling kennelijk onredelijk is. Artikel 13 van de Regeling kan deze terughoudende toets naar het oordeel van het College doorstaan. Het is naar het oordeel van het College niet kennelijk onredelijk de mogelijkheid van het verkrijgen van een topsportbeurs te beperken tot de nominale duur van een Bacheloropleiding met uitloop van één jaar en los daarvan te voorzien in de mogelijkheid van een topsportbeurs gedurende de nominale duur van een Masteropleiding met een eventuele uitloop van één jaar, zodat een topsportbeurs niet langer mogelijk is wanneer de Bacheloropleiding, onderscheidenlijk de Masteropleiding toch meer tijd dan de nominale studieduur en de daarenboven toegestane uitloop blijkt te vergen.

Het College is voorts van oordeel dat er in het geval van appellante geen bijzondere omstandigheden zijn aan te wijzen op grond waarvan verweerder toepassing had dienen te geven aan de hardheidsclausule. Als zodanige omstandigheid kan in elk geval niet gelden dat appellante uitsluitend topsport in de zin van de Regeling heeft beoefend in het vijfde jaar van haar Bachelorstudie, terwijl zij in de studiejaar daarvoor en daarna wel in aanmerking zou zijn gekomen voor een topsportbeurs, doch toen geen topsport in de zin van de Regeling beoefende.

2.5. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Zaaknummer: 2007/038 en 2007/038.1
Rechter(s): mr. De Rijke-Maas
Datum uitspraak: 8 juni 2007
Partijen: X tegen Vrije Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden: Beleidsvrijheid, bijzondere kwalificaties en selectiecriteria, decentrale selectie, terughoudende toetsen
Artikelen: WHW art. 7:57e; Awb art. 8:81, 8:86
Uitspraak: Ongegrond; afwijzing verzoek
Hoofdoverwegingen: Hoewel de voorzieningenrechter met verweerder van oordeel is dat verzoekster een prestatie van formaat heeft geleverd door na haar ongeluk te revalideren, hetgeen getuigt van inzet en doorzettingsvermogen, levert dat geen punten op volgens de selectiecriteria van verweerder.
De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen om verzoekster niet door te laten tot de tweede ronde van de decentrale selectie.

Proces-verbaal van mondelinge uitspraak van 8 juni 2007 in het openbaar uitgesproken door mr. C.C. de Rijke-Maas, als voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. C.M. Woestenburger-Bertels, als secretaris.

in de zaak van:

X, wonende te Y, verzoekster, bijgestaan door haar moeder mw. Z,
tegen
het college van bestuur van de Vrije Universiteit van Amsterdam te Amsterdam,
verweerder, gemachtigde: drs. A.M. van Donk, werkzaam bij verweerders universiteit.

met betrekking tot het besluit van verweerder van 23 mei 2007, waarbij verweerder het besluit van 30 maart 2007 om verzoekster niet toe te laten tot de tweede fase van de decentrale selectie voor de opleiding Geneeskunde, heeft gehandhaafd.

De behandeling van het verzoek heeft plaatsgevonden op 8 juni 2007.

Overwegingen

De wetgever heeft met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan verweerder een zeer grote beleidsvrijheid toegekend. Het College dient de beslissingen van verweerder dienaangaande terughoudend te toetsen. Hoewel andere selectiemethoden en -criteria denkbaar zijn voor de decentrale selectie voor de opleiding geneeskunde, kan niet worden volgehouden dat verweerder gegeven de hem toegekende beleidsvrijheid niet in redelijkheid tot gehanteerde methode en criteria heeft kunnen komen.

In de eerste ronde van de decentrale selectieprocedure is de inschrijving van verzoekster beoordeeld door twee personen. Beiden hebben verzoekster op basis van de door haar ingevulde formulieren slechts twee punten toegekend, terwijl een score van 3 noodzakelijk is voor toelating tot de tweede fase.

Hoewel de voorzieningenrechter met verweerder van oordeel is dat verzoekster een prestatie van formaat heeft geleverd door na haar ongeluk te revalideren, hetgeen getuigt van inzet en doorzettingsvermogen, levert dat geen punten op volgens de selectiecriteria van verweerder. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen om verzoekster niet door te laten tot de tweede ronde van de decentrale selectie.

Van oordeel dat nader onderzoek niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, ziet de voorzieningenrechter aanleiding, met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht gelezen in verbinding met artikel 7:66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak en het beroep ongegrond te verklaren. Onder deze omstandigheden moet voorts het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen worden afgewezen.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af.

□

Zaaknummer: 2007/043
Rechter(s): mrs. Olivier, De Rijke-Maas, Mollee
Datum uitspraak: 8 november 2007

Partijen:	X tegen het college van bestuur van de Universiteit van Tilburg
Trefwoorden:	Deugdelijke motivering, differentiatie collegegeld, discriminatie, gelijkstelling, niet-EER-student, omzetting in nationaal recht, rechtstreekse werking richtlijn, toetsingsmaatstaf bij beoordeling, vaste rechtspraak Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, verblijfsstatus
Artikelen:	WHW art. 7.43 en 7.44; Richtlijn 2003/109/EG art. 11 lid 1 aanhef en onderdeel b, art. 26; Regeling inschrijving 2006-2007 art. 3 lid 1 onderdeel a en lid 4
Uitspraak:	Gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.7. Verweerder heeft op grond van artikel 7.43 en 7.44 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek de bevoegdheid naast het wettelijk collegegeld een instellingscollegegeld vast te stellen. In artikel 3, eerste lid onder a, van de Regeling heeft verweerder daar gevolg aan gegeven ten aanzien van Nederlandse studenten en studenten uit EER-landen. In het vierde lid van de Regeling is daaraan uitbreiding gegeven door enkele groepen daaraan gelijk te stellen. Het College is niet gebleken dat verweerder bij de uitleg van de Regeling rekening heeft gehouden met het bepaalde in artikel 11 onderdeel b, van de Richtlijn. In de Regeling zijn wel gelijkstellingen met EER-studenten opgenomen doch bij de uitvoering daarvan is voorbijgezien aan niet-EER-studenten, die op grond van de Richtlijn gelijk behandeld dienen te worden als eigen onderdanen. Nu appellante bij beschikking van 7 mei 2007 een verblijfsvergunning is verleend voor onbepaalde tijd met de aantekening "EG-langdurig ingezetene", dient zij dezelfde behandeling te genieten als eigen onderdanen. Dat appellante eerst op 7 mei 2007 deze status heeft verkregen doet daaraan niet af nu de Richtlijn vanaf 23 januari 2006 rechtstreekse werking heeft.

Uitspraak in de zaak van:

X, wonende te Tilburg, appellante,
tegen
het college van bestuur van de Universiteit van Tilburg gevestigd te Tilburg, verweerder.

1. Procesverloop

Bij formulier, gedagtekend 7 juli 2006, heeft appellante verweerder verzocht haar in te schrijven als deeltijd student voor het studiejaar 2006-2007.

Bij mail van 5 september 2006 heeft appellante verweerder verzocht de hoogte van haar collegegeld vast te stellen op het instellingscollegegeldtarief dat geldt voor EER-studenten.

Bij mail van 6 september 2006 heeft verweerder dat verzoek afgewezen.

Bij brief van 12 september 2006 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Op 28 juni 2007 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief van 4 juli 2007, binnengekomen bij het College op 6 juli 2007, heeft appellante daartegen beroep ingesteld. Op 26 september 2007 zijn nog nadere stukken ingediend.

Verweerder heeft op 11 september 2007 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 oktober 2007, waar appellante in persoon en verweerder vertegenwoordigd door mr. C.P.J.M. van de Ven, werkzaam bij verweerders universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen.

2.1. Appellante heeft in beroep gesteld dat zij in aanmerking komt voor het deeltijds collegegeld, van € 1519,-; zij heeft daartoe aangevoerd dat er bij de vaststelling van het voor haar geldende hogere instellingscollegegeld direct onderscheid op grond van nationaliteit wordt gemaakt en dat zij op grond van haar verblijfsstatus gelijk dient te worden gesteld met overige EER-studenten en eigen onderdanen.

2.2. Verweerder heeft in het verweerschrift aangevoerd dat in deze zaak de status van appellante als deeltijdstudent en haar leeftijd, zij is ouder dan 30 jaar, de grondslag hebben gevormd voor het heffen van het instellingscollegegeld voor deeltijders. Haar status als niet-EER student of daaraan wel gelijkgestelde student of mogelijk studiefinancieringsgerechtigde doet daarbij niet terzake.

2.3. Ingevolge artikel 7.44 WHW bedraagt het collegegeld ten minste het in dat artikel genoemde bedrag en is artikel 7.43, derde lid, van de WHW van overeenkomstige toepassing verklaard. Dat wil zeggen dat het instellingsbestuur de bevoegdheid heeft een instellingscollegegeld voor deeltijders vast te stellen.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, onderdeel a, van de Regeling inschrijving 2006-2007 (hierna: de Regeling) is een student, voltijds, deeltijds of dual, met de nationaliteit van een EER-land een collegegeld verschuldigd van € 1519,-.

Ingevolge artikel 3, vierde lid, van de Regeling, worden studenten met een andere nationaliteit dan die van een EER-land gelijk gesteld aan studenten uit EER-landen, indien ze recht hebben op studiefinanciering of cliënt zijn van de Stichting voor Vluchteling Studenten.

Ingevolge artikel 11, eerste lid, aanhef en onder b, van de Richtlijn 2003/109/EG (hierna: de Richtlijn), genieten langdurig ingezetenen in de zin van de Richtlijn, op het gebied van onderwijs dezelfde behandeling als de eigen onderdanen.

2.4. Uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting staat vast dat appellante zich heeft ingeschreven voor de deeltijd opleiding Fiscaal recht, geboren is op 21 juli 1972 en daarmee op het tijdstip van inschrijving voor het studiejaar 2006-2007 ouder was dan 30 jaar. Zij bezit de Oekraïense nationaliteit.

2.5. Appellante stelt dat het bestreden besluit in strijd is met de Richtlijn 2003/109/EG, waarvan omzetting in nationaal recht uiterlijk op 23 januari 2006 in werking dient te treden. Op grond van de Richtlijn is appellante bij beschikking van 7 mei 2007 een verblijfsvergunning verleend voor onbepaalde tijd met de aantekening "EG-langdurig ingezetene".

2.6. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) moet ter bepaling van de werking van een richtlijn een onderscheid worden gemaakt tussen een correcte en een incorrecte implementatie van die richtlijn. In geval van correcte implementatie bereikt de werking van een richtlijn de particulieren via de door de betrokken lidstaat getroffen uitvoeringsmaatregelen.

Slechts indien een richtlijn, na afloop van de implementatieperiode, niet, niet-tijdig of onjuist is geïmplementeerd, kan een particulier een rechtstreekse beroep op die richtlijn doen en dan nog alleen op de bepalingen van de richtlijn die onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn bepaald (arrest 8/81, Becker, Jur. 1992, p. 59 e.v. op p. 70-71).

Volgens vaste jurisprudentie van het Hof dienen de rechterlijke instanties van de lidstaten de rechtsbescherming te verzekeren die voor de justitiabelen uit de rechtstreekse werking van het gemeenschapsrecht voortvloeit (arrest C-312/93, Peterbroeck, Jur. 1995, p. I-4599 e.v. op p. 4620, ov. 12).

Ingevolge artikel 26 van de Richtlijn liep de implementatieperiode tot uiterlijk 23 januari 2006. Voor Nederland is dat op het gebied van het onderwijs vooralsnog niet gebeurd.

Het College is van oordeel dat aan artikel 11, eerste lid, aanhef en onderdeel b, van de Richtlijn, gelet op de bewoordingen van die bepaling rechtstreekse werking toekomt nu dit artikellid voldoende nauwkeurig is. Derhalve dient dit artikellid te worden gehanteerd als toetsingsmaatstaf bij de beoordeling van het bestreden besluit.

2.7. Verweerder heeft op grond van artikel 7.43 en 7.44 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek de bevoegdheid naast het wettelijk collegegeld een instellingscollegegeld vast te stellen. In artikel 3, eerste lid onder a, van de Regeling heeft verweerder daar gevolg aan gegeven ten aanzien van Nederlandse studenten en studenten uit EER-landen. In het vierde lid van de Regeling is daaraan uitbreiding gegeven door enkele groepen daaraan gelijk te stellen. Het College is niet gebleken dat verweerder bij de uitleg van de Regeling rekening heeft gehouden met het bepaalde in artikel 11 onderdeel b, van de Richtlijn. In de Regeling zijn wel gelijkstellingen met EER-studenten opgenomen doch bij de uitvoering daarvan is voorbijgezien aan niet-EER-studenten, die op grond van de Richtlijn gelijk behandeld dienen te worden als eigen onderdanen. Nu appellante bij beschikking van 7 mei 2007 een verblijfsvergunning is verleend voor onbepaalde tijd met de aantekening "EG-langdurig ingezetene", dient zij dezelfde behandeling te genieten als eigen onderdanen. Dat appellante eerst op 7 mei 2007 deze status heeft verkregen doet daaraan niet af nu de Richtlijn vanaf 23 januari 2006 rechtstreekse werking heeft.

2.8. Gelet op het vorenstaande komt het College tot het oordeel dat het bestreden besluit dan ook niet berust op een deugdelijke motivering zoals artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht vereist. Het beroep dient derhalve gegrond te worden verklaard en komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking.

2.9. Nu het beroep gegrond zal worden verklaard dient het door appellante betaalde griffierecht op de voet van artikel 7.66 van de WHW juncto 8:74 van de Awb te worden vergoed.

2.10. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College:

- I. verklaart het beroep gegrond;
- II. vernietigt het besluit van 28 juni 2007;
- III. draagt verweerder op binnen zes weken na verzending van deze uitspraak met in achtneming daarvan een nieuwe besluit te nemen;
- IV. gelast dat verweerder aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 39,-- (zegge: negenendertig euro) vergoedt;

- V. stelt de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen (reis)kosten vast op € 21,40 (zegge: eenentwintig euro en veertig cent); het dient door verweerder aan appellante te worden betaald.

□

Zaaknummer: 2007/049
Rechter(s): mr. Nijenhof
Datum uitspraak: 28 augustus 2007
Partijen: X tegen het college van bestuur van de Vrije Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden: Decentrale selectie, toetsing, zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen: WHW art. 7.57e
Uitspraak: Gegrond
Hoofdoverwegingen: Het College is van oordeel dat, nu niet uitgesloten kan worden dat de door appellante gescoorde onvoldoende mede het gevolg kan zijn geweest van het eerst na het begin van de toets uitdelen van het genoemde instructieblad, de gevolgen daarvan niet alleen voor rekening en risico van appellante zouden dienen te komen maar ook van verweerder.

Procesverbaal van de mondelinge uitspraak van 28 augustus 2007 in het openbaar uitgesproken door mr. J.T.M. Nijenhof, als voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. W.C.P. Beijk, secretaris,

In de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellante, bijgestaan door haar vader en
het college van bestuur van de Vrije Universiteit van Amsterdam gevestigd te Amsterdam, verweerder, gemachtigde: drs. A.M. van Donk, werkzaam bij verweerders universiteit,

met betrekking tot het besluit van verweerder van 6 juli 2007, waarbij verweerder het besluit van 26 juni 2007 om appellante geen opleidingsplaats voor de opleiding Geneeskunde aan te bieden, heeft gehandhaafd. De behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 28 augustus 2007.

Overwegingen

Verweerder heeft aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat aan appellante weliswaar enkele minuten te laat een instructieblad voor het onderdeel Studmed is uitgereikt en dat gekeken is of dat van invloed kan zijn geweest op haar resultaten. Bijstelling van het schriftelijk deel van de toets heeft niet geleid tot voldoende punten om toegelaten te worden, omdat ook het computerdeel onvoldoende is.

In beroep heeft appellante aangevoerd dat zij door de handelwijze van verweerder is benadeeld en daardoor voor haar toetsen niet voldoende heeft kunnen presteren. Tevens dat zij niet op dezelfde wijze is behandeld als de andere kandidaten die aan de tweede fase van de decentrale selectie hebben meegedaan.

Uitgegaan wordt van de volgende feiten.

Het College stelt vast dat appellante in verwarring is geraakt bij het beantwoorden van de vragen door het instructieblad voor de toets Pubmed 2 er niet meteen bij te betrekken. Aangenomen moet worden dat de bij haar ontstane verwarring mede het gevolg is geweest van het feit dat het instructieblad eerst enige tijd na aanvang van de toets aan haar en een aantal anderen is uitgedeeld en niet meteen bij het begin van de toets voor alle kandidaten beschikbaar was.

Verweerder heeft gesteld dat met deze gang van zaken bij het beoordelen van de gemaakte toets rekening is gehouden, doch niet duidelijk is in hoeverre dat is gebeurd.

Het College is van oordeel dat, nu niet uitgesloten kan worden dat de door appellante gescoorde onvoldoende mede het gevolg kan zijn geweest van het eerst na het begin van de toets uitdelen van het genoemde instructieblad, de gevolgen daarvan niet alleen voor rekening en risico van appellante zouden dienen te komen maar ook van verweerder.

Omdat hetgeen appellante wil - namelijk alsnog toegelaten worden tot de opleiding geneeskunde - thans niet gerealiseerd kan worden - de beschikbare plaatsen zijn immers reeds toebedeeld - zal het College de rechtsgevolgen van het besluit in stand laten.

Ter zitting heeft gemachtigde van verweerder toegezegd dat verweerder zich zal inspannen om te zoeken naar een mogelijkheid om alsnog tot plaatsing te komen.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep gegrond worden verklaard en komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking.

Verweerder dient op na volgende wijze in de in de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

Het College:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het besluit van verweerder van 6 juli 2007;
- bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven;
- stelt de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen (reis)kosten vast op € 21,40 (zegge: eenentwintig euro en veertig cent); het dient door verweerder aan appellante te worden betaald;
- gelast dat verweerder aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht € 39,- (zegge: negenendertig euro) vergoedt.

□

Zaaknummer: 2007/050
Rechter(s): mrs. Olivier, Nijenhof, Mollee
Datum uitspraak: 21 december 2007
Partijen: X tegen het college van bestuur van de Hogeschool van Beeldende Kunsten, Muziek en Dans
Trefwoorden: Gedrag student, ontzegging toegang, (ontbreken)orde- en huisregels, schadevergoeding, verstoorde verhoudingen, waarschuwing
Artikelen: WHW art. 7.57h
Uitspraak: Gegrond
Hoofdoverwegingen: 2.6. Verweerder heeft ter zitting aangegeven dat geen voorschriften, als bedoeld in artikel 7.57h van de WHW, zijn opgesteld, zodat appellante terecht klaagt dat verweerder onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt welke voorschriften, dan wel gedragsregels, bedoeld in evengenoemd artikel, zij heeft geschonden. Daarbij neemt het College in aanmerking dat appellante nimmer door of namens verweerder gewaarschuwd is dat haar gedrag tot het opleggen van een maatregel op grond van artikel 7.57h van de WHW zou kunnen leiden. Het bestreden besluit berust derhalve op een onvoldoende deugdelijke motivering en komt reeds daarom voor vernietiging in aanmerking. Het beroep is gegrond.
2.7. Gegeven aard en inhoud alsmede het grote aantal, op een ruime periode betrekking hebbende klachten van zowel docenten als studenten over het gedrag van appellante, de ernst van de daaruit blijkende verstoorde verhoudingen en de als gevolg daarvan ontstane onwerkbaar situatie, is de verwachting reëel dat een terugkeer van appellante slechts tot hernieuwde problemen zal kunnen leiden. Daarnaast wordt in aanmerking genomen dat appellante het door haar gewenste onderwijs inmiddels elders is kunnen gaan volgen en ook zelf een terugkeer naar de Academie van verweerder niet meer ambieert. Het College ziet hierin aanleiding om, met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit geheel in stand te laten. (...)
2.9. Het College is van oordeel dat, nu appellante als gevolg van het vernietigde besluit, waarbij de ontzegging is gehandhaafd, gedurende meer dan de helft van het studiejaar 2006-2007 geen gebruik heeft kunnen en mogen maken van de onderwijsfaciliteiten, waardoor zij dat jaar niet heeft kunnen afronden en zij het derde studiejaar – zij het aan de Gerrit Rietveld Academie – opnieuw zal moeten volgen, verweerder het door appellante betaalde collegegeld voor dat gehele studiejaar aan haar dient te vergoeden. Nu verweerder reeds het collegegeld over de periode van 19 december 2006 tot en met 31 augustus 2007 aan appellante heeft gerestitueerd, dient hij nog het collegegeld over de periode van 1 september 2006 tot en met 18 december 2006 te vergoeden. Voorts dient verweerder aan appellante de kosten te vergoeden van het studiemateriaal dat zij heeft moeten aanschaffen, omdat zij het derde studiejaar nogmaals moet volgen, welke kosten door het College worden begroot op € 1000,-. Hetgeen meer of anders is gevorderd wordt afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellante,
en

het college van bestuur van de Hogeschool van Beeldende Kunsten, Muziek en Dans, gevestigd te Den Haag,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 31 januari 2007 is appellante namens verweerder met ingang van 28 januari 2007 de toegang tot het onderwijs en de onderwijsfaciliteiten aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten ontzegd.

Bij brief van 6 maart 2007 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 20 maart 2007 heeft verweerder het gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 29 maart 2007, beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 april 2007, waar appellante in persoon en verweerder vertegenwoordigd door E. Bergmans, werkzaam bij verweerders academie en mr. Van der Veen, advocaat te Rotterdam, zijn verschenen.

Bij uitspraak van 24 mei 2007 in zaak 2007/023.5 heeft het College het door appellante ingestelde beroep gegrond verklaard en het besluit van 20 maart 2007 vernietigd.

Bij het bestreden besluit van 18 juli 2007 heeft verweerder het bezwaar van 6 maart 2007 opnieuw ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 15 augustus 2007, beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 november 2007, waar appellante in persoon en verweerder, vertegenwoordigd door de heer E. Bergmans en de heer J. Verduyn Lunel, werkzaam bij verweerders academie, en bijgestaan door mr. M.A. Huisman, advocaat te Rotterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft in het bestreden besluit zijn beslissing gehandhaafd, met dien verstande dat deze een geldingsduur van een jaar heeft en aldus inhoudt dat haar de toegang tot de gebouwen en terreinen van de Stichting Hogeschool van Beeldende Kunsten, Muziek en Dans wordt ontzegd voor de duur van een jaar, te rekenen vanaf 31 januari 2007, daarbij inbegrepen het onderwijs en de onderwijsfaciliteiten. Aan het opleggen van die maatregel heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de houding en het optreden van appellante in overwegende mate aanleiding hebben gegeven tot verstoring van de onderwijsrelaties, tussen zowel appellante en haar docenten als tussen appellante en haar medestudenten en dat de verhoudingen en sfeer binnen de klas waarvan appellante deel uit maakt zodanig zijn verstoord, dat herstel daarvan niet meer kan worden gerealiseerd, waardoor sprake is van een onwerkbaar situatie.

2.2. In beroep heeft appellante, samengevat en zakelijk weergegeven, aangevoerd dat het bestreden besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen, omdat verweerder onvoldoende deugdelijk onderzoek heeft gedaan naar de oorzaak van de ontstane conflicten en de rol die zij daarin zou hebben gespeeld. Appellante betoogt voorts dat, hoewel zich in het verleden incidenten hebben voorgedaan die haar verwijdering van de Academie gerechtvaardigd zouden hebben, de Academie daar geen gevolgen aan heeft verbonden en dat de incidenten nadien niet zodanig zijn dat haar verwijdering thans wel gerechtvaardigd zou zijn, te meer omdat niet duidelijk is welke gedragsregels zij zou hebben overtreden. Nu verweerder haar ten onrechte de toegang tot de gebouwen en faciliteiten heeft ontzegd en zij daardoor haar studie niet aan verweerders academie heeft kunnen voortzetten en zich heeft moeten inschrijven aan de Gerrit Rietveld Academie, dient verweerder de door haar in verband hiermee geleden en toekomstige schade te vergoeden, aldus appellante.

2.3. In het verweerschrift heeft verweerder nog aangevoerd dat zich sinds september 2004 een patroon van ruzie en conflicten heeft ontwikkeld, met uiterst onwenselijke gevolgen voor het onderwijs binnen de Academie en dat een verstekkende maatregel noodzakelijk werd geacht om de ontstane onwerkbaar situatie op te lossen. Verweerder betoogt dat hij bij zijn beoordeling van het bezwaar, alle verklaringen die hem ter beschikking stonden op waarde heeft geschat en meegewogen. Nu deze verklaringen ook aan appellante ter beschikking zijn gesteld, kan haar betoog, dat zij onvoldoende inzage heeft gekregen in haar dossier, niet slagen, aldus verweerder. Verweerder meent voorts dat het bestreden besluit deugdelijk is gemotiveerd. De ordemaatregel is, volgens verweerder, genomen op grond van artikel 7.57h van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in samenhang met artikel 9.1.1 van het Studentenstatuut. Nu aan appellante eerder persoonlijk, zowel mondelinge als schriftelijke voorschriften zijn gegeven, waaronder dat zij zich moest onthouden van fysiek geweld, verbale agressie en asociaal gedrag in de klas, was voor haar voldoende duidelijk welke regels in acht genomen dienden te worden, aldus verweerder. Tot slot stelt verweerder zich op het standpunt dat appellante niet in aanmerking komt voor enige schadevergoeding, omdat hij door het handelen van appellante zelf, is genoodzaakt tot het nemen van de ordemaatregel. Daarbij heeft appellante zich succesvol kunnen inschrijven aan de Gerrit Rietveld Academie, zodat zij de gevolgen voor haar persoon heeft kunnen beperken, aldus verweerder.

2.4. Op grond van de gedingstukken en het onderzoek ter zitting staat vast dat de verhouding tussen appellante en verweerder, en tussen appellante en haar docenten en medestudenten, duurzaam is verstoord en

dat zij daarom niet langer beoogt te worden toegelaten tot de opleiding aan, dan wel de gebouwen en faciliteiten van, verweerders academie. Het geschil spitst zich toe op de vraag of het bestreden besluit de toetsing in rechte kan doorstaan en of, indien die vraag door het College ontkennend wordt beantwoord, appellante in aanmerking komt voor schadevergoeding.

2.5. Ingevolge artikel 7.57h van de WHW kan het instellingsbestuur voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd.

2.6. Verweerder heeft ter zitting aangegeven dat geen voorschriften, als bedoeld in artikel 7.57h van de WHW, zijn opgesteld, zodat appellante terecht klaagt dat verweerder onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt welke voorschriften, dan wel gedragsregels, bedoeld in evengenoemd artikel, zij heeft geschonden. Daarbij neemt het College in aanmerking dat appellante nimmer door of namens verweerder gewaarschuwd is dat haar gedrag tot het opleggen van een maatregel op grond van artikel 7.57h van de WHW zou kunnen leiden. Het bestreden besluit berust derhalve op een onvoldoende deugdelijke motivering en komt reeds daarom voor vernietiging in aanmerking. Het beroep is gegrond.

2.7. Gegeven aard en inhoud alsmede het grote aantal, op een ruime periode betrekking hebbende klachten van zowel docenten als studenten over het gedrag van appellante, de ernst van de daaruit blijkende verstoorde verhoudingen en de als gevolg daarvan ontstane onwerkbaar situatie, is de verwachting reëel dat een terugkeer van appellante slechts tot hernieuwde problemen zal kunnen leiden. Daarnaast wordt in aanmerking genomen dat appellante het door haar gewenste onderwijs inmiddels elders is kunnen gaan volgen en ook zelf een terugkeer naar de Academie van verweerder niet meer ambieert. Het College ziet hierin aanleiding om, met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit geheel in stand te laten.

2.8. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, juncto artikel 8:73 van de Awb, kan het College, indien hij het beroep gegrond verklaart en indien daarvoor gronden zijn, op verzoek van een partij de door hem aangewezen rechtspersoon veroordelen tot vergoeding van de schade die die partij lijdt.

2.9. Het College is van oordeel dat, nu appellante als gevolg van het vernietigde besluit, waarbij de ontzegging is gehandhaafd, gedurende meer dan de helft van het studiejaar 2006-2007 geen gebruik heeft kunnen en mogen maken van de onderwijsfaciliteiten, waardoor zij dat jaar niet heeft kunnen afronden en zij het derde studiejaar – zij het aan de Gerrit Rietveld Academie – opnieuw zal moeten volgen, verweerder het door appellante betaalde collegegeld voor dat gehele studiejaar aan haar dient te vergoeden. Nu verweerder reeds het collegegeld over de periode van 19 december 2006 tot en met 31 augustus 2007 aan appellante heeft gerestitueerd, dient hij nog het collegegeld over de periode van 1 september 2006 tot en met 18 december 2006 te vergoeden. Voorts dient verweerder aan appellante de kosten te vergoeden van het studiemateriaal dat zij heeft moeten aanschaffen, omdat zij het derde studiejaar nogmaals moet volgen, welke kosten door het College worden begroot op € 1000,--. Hetgeen meer of anders is gevorderd wordt afgewezen.

2.10. Nu het beroep gegrond zal worden verklaard dient het door appellante betaalde griffierecht op grond van artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, juncto 8:74, eerste lid, van de Awb, aan haar te worden vergoed.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College:

- I. verklaart het beroep gegrond;
- II. vernietigt het besluit van 18 juli 2007;
- III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- IV. gelast dat de Stichting Hogeschool van Beeldende Kunsten, Muziek en Dans aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 38,-- (zegge: achtendertig euro) vergoedt;
- V. veroordeelt de Stichting Hogeschool van Beeldende Kunsten, Muziek en Dans om aan appellante het over de periode van 1 september 2006 tot en met 18 december 2006 door haar voldane collegegeld te restitueren en om aan appellante te betalen een vergoeding van € 1000,-- (zegge: duizend euro);
- VI. wijst het meer en anders gevorderde af.

□

Zaaknummer: 2007/051
 Rechter(s): mrs. Olivier, De Rijke-Maas, Mollee
 Datum uitspraak: 19 november
 Partijen: X tegen het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam
 Trefwoorden: Decentrale selectie, discriminatie, onderscheid op grond van godsdienst, (verschijnen op) selectiedag, Sjabbat de Joodse rustdag,
 Artikelen: WHW art. 7.57e; Algemene Wet Gelijke Behandeling art. 1 en 7
 Uitspraak: Ongegrond
 Hoofdoverwegingen: 2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder genoegzaam uiteengezet dat en waarom de decentrale selectiedag slechts op een zaterdag kan plaatsvinden en dat het aanbieden van een alternatieve dag ten behoeve van appellante, mede gezien de voorzieningen die daarvoor moeten worden getroffen, redelijkerwijs niet mogelijk is. Het College acht daartoe van belang dat verweerder de decentrale selectieprocedure heeft ontwikkeld met het doel om gegadigden met een bijzondere inzet, motivatie of specifiek talent te kunnen selecteren en dat een belangrijk aspect van die selectie inhoudt dat alle kandidaten onder dezelfde omstandigheden worden beoordeeld op hun kennis en preklinische en sociale vaardigheden. Indien een van de kandidaten op een andere dag en onder andere omstandigheden soortgelijke doch niet dezelfde toetsen zou afleggen, zou dat afbreuk doen aan dit belangrijke aspect van de door verweerder ontwikkelde selectieprocedure. Op deze gronden heeft verweerder voldoende gemotiveerd dat het indirecte onderscheid, dat aan verweerders beslissing is verbonden, objectief gerechtvaardigd wordt door een legitiem doel en dat de middelen voor het bereiken van dat doel passend en noodzakelijk zijn. Ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Algemene Wet Gelijke Behandeling is dit onderscheid dan ook niet verboden.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellante,
 en
 het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, gevestigd te Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 april 2007 is namens verweerder beslist dat appellante niet in aanmerking komt voor een decentrale selectieplaats voor de opleiding tandheelkunde.

Bij brief van 20 april 2007 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 4 juli 2007 is het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 15 augustus 2007, beroep ingesteld.

Bij brief van 28 september 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 oktober 2007, waar appellante, vertegenwoordigd door Z. en mr. M.M.A. Polman, advocaat te Amsterdam, is verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. W. van Zanen en drs. P.A. van der Wort, werkzaam bij verweerders universiteit.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat appellante niet in aanmerking komt voor een decentrale selectieplaats voor de opleiding Tandheelkunde bij het Academisch Centrum Tandheelkunde Amsterdam, omdat zij niet is verschenen op de decentrale selectiedag. Verweerder handhaaft de beslissing dat het verzoek om de selectie op een andere dag uit te voeren niet gehonoreerd kan worden. Daaraan ligt ten grondslag dat gezien de intensiteit van de onderwijsprogramma's op weekdays de tijd, faciliteiten en personeel ontbreken om een aparte selectiedag te organiseren. Verweerder heeft gekozen voor een zaterdag, omdat die dag te combineren is met eventueel lopende schoolverplichtingen. Voorts acht verweerder van groot belang dat alle kandidaten dezelfde toetsen onder gelijke omstandigheden afleggen. Daarbij is deelname aan de decentrale selectie optioneel en staat niets appellante in de weg deel te nemen aan de centrale loting, aldus verweerder.

2.2. In beroep heeft appellante, samengevat weergegeven, aangevoerd dat verweerder ten onrechte geen vervangende selectiegelegenheid aanbiedt om deel te nemen aan de decentrale selectiedag. Appellante betoogt dat zij niet aan de selectiedag kan deelnemen, omdat deze gehouden wordt op zaterdag, zijnde Sjabbat, de Joodse rustdag. Met de weigering haar een alternatieve toetsdag aan te bieden, maakt verweerder een verboden onderscheid op grond van godsdienst in de zin van de artikelen 1 en 7 van de Algemene Wet Gelijke Behandeling. Appellante betoogt dat het geen buitenproportionele eis is dat verweerder een alternatieve toetsdag organiseert. Niet valt in te zien dat zij de toetsen niet onder geheimhoudingsplicht op een andere dag zou kunnen maken, zoals naar haar ervaring wel mogelijk is gebleken bij tentamens. Appellante meent voorts

dat nu op de selectiedag de individuele vaardigheden worden getoetst, het competitie-element niet van doorslaggevende betekenis is.

2.3. In het verweerschrift heeft verweerder, samengevat weergegeven, nog aangevoerd dat het onderscheid objectief gerechtvaardigd wordt door een legitiem doel en dat de middelen voor het bereiken van dat doel passend en noodzakelijk zijn. Daarbij kan de selectiedag niet gehouden worden in de vakanties, omdat de kerstvakantie daarvoor te vroeg is en de zomervakantie, gezien de deadline van de Informatie Beheer Groep waarvoor de uitslagen van de decentrale selectie dienen te worden aangeleverd, te laat is, aldus verweerder. Voorts is het volgens verweerder vanwege het noodzakelijk geachte competitie-element vereist dat alle aspirant studenten gelijktijdig de toetsen afleggen. Daaraan ligt ten grondslag dat, indien er verschillende toetsmomenten zijn, de mogelijkheid bestaat van contact tussen aspirant studenten onderling, hetgeen de betrouwbaarheid van de toetsuitslagen kan beïnvloeden. Verweerder acht het voorts niet mogelijk een aspirant student vooraf een geheimhoudingsplicht op te leggen, omdat tussen verweerder en de aspirant student niet een zodanige verhouding bestaat, dat het eventuele schenden van zulke plichten ook kan worden gesanctioneerd. Tot slot benadrukt verweerder dat nimmer uitzonderingen zijn gemaakt, zelfs niet indien sprake was van overmacht.

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder genoegzaam uiteengezet dat en waarom de decentrale selectiedag slechts op een zaterdag kan plaatsvinden en dat het aanbieden van een alternatieve dag ten behoeve van appellante, mede gezien de voorzieningen die daarvoor moeten worden getroffen, redelijkerwijs niet mogelijk is. Het College acht daartoe van belang dat verweerder de decentrale selectieprocedure heeft ontwikkeld met het doel om gegadigden met een bijzondere inzet, motivatie of specifiek talent te kunnen selecteren en dat een belangrijk aspect van die selectie inhoudt dat alle kandidaten onder dezelfde omstandigheden worden beoordeeld op hun kennis en preklinische en sociale vaardigheden. Indien een van de kandidaten op een andere dag en onder andere omstandigheden soortgelijke doch niet dezelfde toetsen zou afleggen, zou dat afbreuk doen aan dit belangrijke aspect van de door verweerder ontwikkelde selectieprocedure. Op deze gronden heeft verweerder voldoende gemotiveerd dat het indirecte onderscheid, dat aan verweerdens beslissing is verbonden, objectief gerechtvaardigd wordt door een legitiem doel en dat de middelen voor het bereiken van dat doel passend en noodzakelijk zijn. Ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Algemene Wet Gelijke Behandeling is dit onderscheid dan ook niet verboden.

2.5. Gelet op het vorenstaande moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Zaaknummer:	2007/055
Rechter(s):	mrs. Olivier, De Rijke-Maas, Mollee
Datum uitspraak:	19 november 2007
Partijen:	X tegen het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden:	Beoordelingscriteria, decentrale selectie, voorbereiden studievoordigheidentoetsen
Artikelen:	WHW art. 7.57e,
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College stelt vast dat appellante niet betwist dat zij door op drie van de vijf toetsen een onvoldoende te behalen niet heeft voldaan aan de gestelde vereisten voor een succesvolle afronding van de tweede fase van de decentrale selectie. Het College kan niet inzien dat de omstandigheid dat appellante in de periode voorafgaande aan het afleggen van de toetsen veel tijd heeft besteed aan haar hockey-activiteiten ertoe zou moeten leiden dat voor haar afgeweken zou moeten worden van de toelatingscriteria. Appellante heeft ook zelf niet geconcretiseerd op welke wijze verweerder rekening had kunnen houden met haar hockeyactiviteiten. Gezien het belang van een zorgvuldige en objectieve selectie, waarbij de beoordelingscriteria voor alle kandidaten hetzelfde zijn, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder niet heeft mogen beslissen zoals hij heeft gedaan. Daarbij acht het College mede van belang dat, zoals appellante desgevraagd ter zitting heeft aangegeven, zij niet van te voren bij verweerder heeft geverifieerd of er rekening mee zou kunnen worden gehouden dat zij zich onvoldoende op de studievoordigheidentoetsen kon voorbereiden. In elk geval mocht appellante er niet zo maar van uitgaan dat zulks wel het geval zou zijn.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, appellante,
en
het college van bestuur van de Vrije Universiteit, gevestigd te Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 juni 2007 is namens verweerder afwijzend beslist op het verzoek van appellante om te worden toegelaten tot de opleiding Geneeskunde via de decentrale selectieprocedure.

Bij brief van 16 juli 2007 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 20 augustus 2007 heeft verweerder het gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 4 september 2007, beroep ingesteld.

Bij brief van 2 oktober 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 oktober 2007, waar appellante in persoon, bijgestaan door Z, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk en A. de Voogd, werkzaam bij verwerders universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Aan het bestreden besluit ligt ten grondslag dat appellante in de tweede ronde van de decentrale selectieprocedure niet heeft voldaan aan de daarvoor gestelde eisen, zodat zij niet is geselecteerd voor een opleidingsplaats via die procedure. Verweerder heeft in het betoog van appellante, dat zij zich vanwege het afronden van haar eindexamen en haar hockeyactiviteiten niet optimaal heeft kunnen voorbereiden op de toetsen, geen aanleiding gezien zijn beslissing om haar niet tot de opleiding toe te laten te herzien.

2.2. In beroep heeft appellante, zakelijk weergegeven, aangevoerd dat zij zich, anders dan de andere kandidaten voor de tweede ronde van de decentrale selectieprocedure, niet in alle rust heeft kunnen voorbereiden op de desbetreffende toetsen. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de landelijke hockeyactiviteiten die zij tot de laatste dagen voor de toets heeft uitgevoerd, te meer nu die hockeyactiviteiten doorslaggevend waren voor haar toelating tot de tweede ronde van de decentrale selectieprocedure. Voorts klaagt appellante dat verweerder in het bestreden besluit heeft aangegeven dat indien zij desondanks zou worden toegelaten, dit zou betekenen dat een andere kandidaat, die wel aan de eisen voldoet, moet worden afgewezen.

2.3. In het verweerschrift heeft verweerder nog aangevoerd dat, samengevat weergegeven, appellante weliswaar op grond van haar hockeyprestaties is toegelaten tot de tweede fase van de decentrale selectie, maar dat de afwijzing haar toe te laten tot de opleiding is gebaseerd op de score die zij heeft behaald bij de studievoordigheidstoetsen. Appellante heeft immers drie onvoldoendes behaald, daar waar niet meer dan een onvoldoende behaald mocht worden, aldus verweerder. Tot slot heeft verweerder aangevoerd dat appellante niet heeft aangegeven op welke wijze rekening gehouden had dienen te worden met de omstandigheid dat zij zich niet goed heeft kunnen voorbereiden, te meer nu voor een zorgvuldige en objectieve selectie, de beoordelingscriteria objectiverbaar en voor alle kandidaten hetzelfde dienen te zijn. Tot slot voert verweerder aan dat het argument dat toelating van appellante zou betekenen dat een ander moet worden afgewezen, een overweging ten overvloede is, die niet van invloed is voor het besluit haar niet toe te laten.

2.4. Het College stelt vast dat appellante niet betwist dat zij door op drie van de vijf toetsen een onvoldoende te behalen niet heeft voldaan aan de gestelde vereisten voor een succesvolle afronding van de tweede fase van de decentrale selectie. Het College kan niet inzien dat de omstandigheid dat appellante in de periode voorafgaande aan het afleggen van de toetsen veel tijd heeft besteed aan haar hockey-activiteiten ertoe zou moeten leiden dat voor haar afgeweken zou moeten worden van de toelatingscriteria. Appellante heeft ook zelf niet geconcretiseerd op welke wijze verweerder rekening had kunnen houden met haar hockeyactiviteiten. Gezien het belang van een zorgvuldige en objectieve selectie, waarbij de beoordelingscriteria voor alle kandidaten hetzelfde zijn, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder niet heeft mogen beslissen zoals hij heeft gedaan. Daarbij acht het College mede van belang dat, zoals appellante desgevraagd ter zitting heeft aangegeven, zij niet van te voren bij verweerder heeft geverifieerd of er rekening mee zou kunnen worden gehouden dat zij zich onvoldoende op de studievoordigheidstoetsen kon voorbereiden. In elk geval mocht appellante er niet zo maar van uitgaan dat zulks wel het geval zou zijn.

2.5. Nu, zoals ook verweerder heeft aangegeven, het argument dat toelating zou betekenen dat een ander moet worden afgewezen een overweging ten overvloede is en derhalve geen dragende overweging van het bestreden besluit vormt, kan de klacht daaromtrent niet leiden tot het ermee beoogde doel.

2.6. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Zaaknummer: 2007/056 en 056.1
 Rechter(s): mr. Nijenhof
 Datum uitspraak: 24 september 2007
 Partijen: X tegen college van bestuur van de Vrije Universiteit van Amsterdam
 Trefwoorden: Decentrale selectie, horen, inbreng score van elders, inzage recht, toetsing
 Artikelen: WHW art. 7.57e; Awb art. 8:81 en 8:86
 Uitspraak: beroep ongegrond, afwijzing verzoek
 Hoofdoverwegingen: 2.5. Het College is van oordeel dat verweerder in het kader van de onderhavige decentrale selectieprocedure uitsluitend de daarin behaalde scores daarbij kan betrekken. Dat appellant eerder elders voor een onderdeel anatomie in de opleiding Bewegingswetenschappen een voldoende heeft gescoord doet daar niet aan af, te meer daar beide onderdelen anatomie, naar verweerder heeft gesteld, niet met elkaar vergelijkbaar zijn nu de onderwerpelijke toets specifiek is toegesneden op de decentrale selectieprocedure. Voorts heeft verweerder door bij de behandeling van het bezwaarschrift de toetsen nogmaals door een derde beoordelaar te laten toetsen gehandeld zoals betaamt in een zorgvuldige toetsprocedure. Het College is van oordeel dat verweerder daarmee op juiste wijze tot de vaststelling van de scores van appellant is kunnen komen en op goede gronden geen rekening heeft gehouden met een elders behaald resultaat. 2.6. Het College is van oordeel dat verweerder er beter aan gedaan had appellant in bezwaar te horen. Op die wijze had appellant meer inzicht kunnen krijgen in zijn toetsresultaten. Dit geldt temeer nu geen andere mogelijkheid bestaat om inzage in de gemaakte toets dan wel informatie over de resultaten van de selectieprocedure te verkrijgen. Dit doet echter niet af aan het oordeel dat het College in overweging 2.5 heeft gegeven.

Uitspraak in de zaak tussen:

X wonende te Y, appellant,
 en
 het college van bestuur van de Vrije Universiteit van Amsterdam gevestigd te Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Verweerder heeft bij besluit van 22 augustus 2007, het besluit van 25 juni 2007 om appellant geen opleidingsplaats voor de opleiding Geneeskunde aan te bieden, gehandhaafd.

Na indiening van het beroep, binnengekomen bij het College op 5 september 2007, heeft appellant bij brief, binnengekomen bij het College op 10 september 2007, de voorzitter tevens verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft op 13 september 2007 een verweerschrift ingediend.

De behandeling van het verzoek een voorlopige voorziening te treffen heeft plaatsgevonden op 17 september 2007, waar appellant in persoon en bijgestaan door zijn gemachtigde mr. R. van Asperen, advocaat te Groningen, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk en drs. A.H. de Voogd, beiden werkzaam bij verweerders universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit beroep bij het College is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de rechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. Verweerder heeft aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat geen inzage wordt gegeven in de gemaakte toetsen daar het doel selectie is.

2.3. In beroep heeft appellant aangevoerd dat bij hem, nu hij voor het vak anatomie bij een andere opleiding een voldoende heeft gescoord, twijfel is ontstaan aan de uitkomst van zijn toets en dat hij daarom inzage wenst in zijn toetsresultaten en voorts dat bij de behandeling van zijn bezwaarschrift geen sprake is geweest van een heroverweging nu slechts de procedure is toegelicht, die bij de beoordeling is gevolgd.

2.4. Op grond van de gedingstukken en het onderzoek ter zitting staat het volgende vast.

De toetsresultaten Pubmed en anatomie door appellant behaald in het kader van de 2^e fase van de decentrale selectie voor de opleiding geneeskunde aan verweerders instelling zijn als onvoldoende beoordeeld.

Verweerder heeft na bezwaar de toetsen door een derde beoordelaar laten toetsen hetgeen niet heeft geleid tot een andere waardering.

Nu het om een selectieprocedure - met een eenmalige toetsing - gaat wordt er door verweerder geen terugkoppeling op het resultaat gegeven daar het niet om een onderwijsleermoment gaat.

Appellant heeft aangevoerd dat hij in het studiejaar 2006-2007 voor het onderdeel anatomie van de opleiding Bewegingswetenschappen aan de Rijksuniversiteit Groningen een voldoende heeft behaald en dat in het licht daarvan hij juist vanwege het leereffect inzage van de door hem gemaakte toets verlangt en tevens dat hem een opleidingsplaats te moeten worden toegewezen.

2.5. Het College is van oordeel dat verweerder in het kader van de onderhavige decentrale selectieprocedure uitsluitend de daarin behaalde scores daarbij kan betrekken. Dat appellant eerder elders voor een onderdeel anatomie in de opleiding Bewegingswetenschappen een voldoende heeft gescoord doet daar niet aan af, te meer daar beide onderdelen anatomie, naar verweerder heeft gesteld, niet met elkaar vergelijkbaar zijn nu de onderwerpelijke toets specifiek is toegesneden op de decentrale selectieprocedure. Voorts heeft verweerder door bij de behandeling van het bezwaarschrift de toetsen nogmaals door een derde beoordelaar te laten toetsen gehandeld zoals betaamt in een zorgvuldige toetsprocedure.

Het College is van oordeel dat verweerder daarmee op juiste wijze tot de vaststelling van de scores van appellant is kunnen komen en op goede gronden geen rekening heeft gehouden met een elders behaald resultaat.

2.6. Het College is van oordeel dat verweerder er beter aan gedaan had appellant in bezwaar te horen. Op die wijze had appellant meer inzicht kunnen krijgen in zijn toetsresultaten. Dit geldt temeer nu geen andere mogelijkheid bestaat om inzage in de gemaakte toets dan wel informatie over de resultaten van de selectieprocedure te verkrijgen. Dit doet echter niet af aan het oordeel dat het College in overweging 2.5 heeft gegeven.

2.7. Van oordeel dat nader onderzoek niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, ziet de voorzitter aanleiding onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Onder deze omstandigheden moet voorts het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen worden afgewezen.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst de voorlopige voorziening af.

□

Zaaknummer:	2007/059.1
Rechter(s):	mr. Olivier
Datum uitspraak:	17 oktober 2007
Partijen:	X tegen het college van bestuur van de Universiteit van Maastricht
Trefwoorden:	Advies Nuffic, buitenlands getuigschrift, MBO-V getuigschrift, propedeutisch getuigschrift, toelating, voorlopige voorziening
Artikelen:	WHW art. 7.24 en 7.28; Awb art. 8:81
Uitspraak:	Verzoek afgewezen
Hoofdoorwegingen:	2.7. De voorzitter volgt verzoekster niet in dit betoog. Hij overweegt daartoe dat het MBO-V getuigschrift weliswaar toegang kan geven tot een (verwante) hbo-opleiding en dat dit kan leiden tot afgifte van een propedeutisch getuigschrift door een hbo-instellingsbestuur, doch dat is niet gebeurd en kan derhalve voor verweerder geen aanleiding zijn voornoemd MBO-V getuigschrift gelijk te stellen met een af te geven propedeutisch getuigschrift hoger onderwijs. De voorzitter is voorts van oordeel dat verweerder, gelet op het door de Nuffic uitgebrachte advies, tot het oordeel heeft mogen komen dat het overgelegde buitenlandse getuigschrift, niet gelijkwaardig is met een getuigschrift als bedoeld in artikel 7.24 van de WHW. De omstandigheid dat het verzoekster was toegestaan, al in afwachting van de beslissing op haar verzoek deel te nemen aan het onderwijs, maakt dit niet anders.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, verzoekster,
en
het college van bestuur van de Universiteit van Maastricht gevestigd te Maastricht,
verweerder.

1. Procesverloop

Namens verweerder is verzoekster bij besluit, gedateerd 18 september 2007, meegedeeld dat zij op grond van de beoordeling van de overgelegde (buitenlandse) getuigschriften, niet wordt toegelaten tot de opleiding European Public Health. Bij brief van 29 september heeft verzoekster bezwaar gemaakt.

Verzoekster heeft bij brief, binnengekomen bij het College op 10 oktober 2007, de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft op 11 oktober 2007 een verweerschrift ingediend.

De behandeling van het verzoek een voorlopige voorziening te treffen heeft plaatsgevonden op 15 oktober 2007, waar verzoekster in persoon en bijgestaan door haar vader Z, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.T.M. Jacobs, werkzaam bij verweerdere universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bezwaar is gemaakt, op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Verweerder heeft aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat verzoekster noch beschikt over een Nederlands noch over een buitenlands getuigschrift dat, gelet op het advies van de Nuffic, gelijkwaardig is aan een Nederlandse getuigschrift om toegelaten te worden tot de opleiding European Public Health (EPH).

2.3. In het verzoek heeft verzoekster aangevoerd dat zij voorlopig was toegelaten en reeds aan tentamens heeft deelgenomen. Dat verweerder na advies van de Nuffic haar accounts c.q. toelating heeft stopgezet. Zij wenst ondanks het bestreden besluit aan het onderwijs te blijven deelnemen tot verweerder op het bezwaar heeft besloten.

2.4. Ingevolge artikel 7.28, tweede lid, tweede volzin, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) kan het instellingsbestuur vrijstelling geven van de vooropleidingseisen als gesteld in artikel 7.24 van de WHW, aan de bezitter van een al dan niet in Nederland afgegeven getuigschrift, indien dat getuigschrift naar het oordeel van het instellingsbestuur ten minste gelijkwaardig is aan het artikel 7.24 bedoelde getuigschrift.

2.5. De voorzitter merkt op dat verweerder bij toepassing van artikel 7.28, tweede lid, tweede volzin, van de WHW, zowel beleids- als beoordelingsvrijheid toekomt.

2.6. Verzoekster stelt dat het buitenlandse getuigschrift en het MBO-V getuigschrift haar toegang geeft tot de opleiding nu dat laatste getuigschrift materieel gelijk dient te worden gesteld met een hbo-propedeuse. Zij verwijst daartoe naar het gestelde in de Brochure 'Bachelors in Maastricht 2007' waarin het volgende is opgenomen: 'Alle diploma's die gelijk zijn aan een Nederlands vwo diploma of hbo propedeuse geven toegang tot de opleidingen aan de FdGW (...)'

2.7. De voorzitter volgt verzoekster niet in dit betoog. Hij overweegt daartoe dat het MBO-V getuigschrift weliswaar toegang kan geven tot een (verwante) hbo-opleiding en dat dit kan leiden tot afgifte van een propedeutisch getuigschrift door een hbo-instellingsbestuur, doch dat is niet gebeurd en kan derhalve voor verweerder geen aanleiding zijn voornoemd MBO-V getuigschrift gelijk te stellen met een af te geven propedeutisch getuigschrift hoger onderwijs. De voorzitter is voorts van oordeel dat verweerder, gelet op het door de Nuffic uitgebrachte advies, tot het oordeel heeft mogen komen dat het overgelegde buitenlandse getuigschrift, niet gelijkwaardig is met een getuigschrift als bedoeld in artikel 7.24 van de WHW. De omstandigheid dat het verzoekster was toegestaan, al in afwachting van de beslissing op haar verzoek deel te nemen aan het onderwijs, maakt dit niet anders.

2.8. Derhalve bestaat de verwachting dat het bestreden besluit bij de heroverweging op het bezwaar in stand zal blijven en in beroep niet vernietigd zal worden. De voorzitter ziet hierin aanleiding het bestreden besluit niet te schorsen en er is dan ook geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzitter wijst het verzoek af.

□

Zaaknummer: 2007/060.1
 Rechter(s): mr. Nijenhof
 Datum uitspraak: 31 oktober 2007
 Partijen: X tegen college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam
 Trefwoorden: 21+ toets, inschrijving, toelating mbo-getuigschrift niveau-3, verwarring correspondentie, voorlopige voorziening
 Artikelen: WHW art. 7.24; Awb art. 8:81
 Uitspraak: Verzoek toegewezen
 Hoofdoverwegingen: 2.5. De voorzieningenrechter vindt het aannemelijk dat verzoeker in verwarring kan zijn geraakt door verweerders correspondentie over verzoekers status als toegelaten cq. ingeschreven student. Dit blijkt te meer uit verweerders brief van 15 oktober 2007. Weliswaar moet niet uitgesloten worden geacht, dat verzoeker door de website van verweerders hogeschool te raadplegen nadere relevantie informatie zou hebben kunnen krijgen, doch de inhoud van verweerders aan verzoeker gerichte correspondentie gaf daartoe geen grond nu verzoeker leek te zijn geaccepteerd als student aan de opleiding Interactieve Media. Het zou onevenredig zijn om de gevolgen van eerder bedoelde in belangrijke mate door verweerder veroorzaakte verwarring geheel voor rekening en risico van verzoeker te laten.
 2.6. De voorzieningenrechter is van oordeel dat, nu verzoeker door deze verwarring niet tijdig een verzoek heeft kunnen indienen om deel te nemen aan een 21+ toets voor het studiejaar 2007-2008, hij alsnog in de gelegenheid dient te worden gesteld deze toets af te leggen.

Uitspraak in de zaak tussen:

X, wonende te Y, verzoeker, gemachtigde mr. H. Sluiter, advocaat te Amsterdam
 en
 het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, gevestigd te Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 september 2007, heeft verweerder verzoeker verzocht hem mee te delen of het juist is dat hij zich alsnog niet wenst in te schrijven.

Bij brief van 9 oktober 2007, binnengekomen bij het College op 17 oktober 2007, heeft verzoeker de Voorzitter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Verzoeker heeft gelijktijdig bezwaar gemaakt.

Bij brief van 18 oktober 2007 heeft verweerder het besluit van 17 september 2007 nader gepreciseerd.

Verweerder heeft op 23 oktober 2007 een verweerschrift ingediend. Bij brief van 24 oktober heeft verweerder het verweerschrift aangevuld.

De behandeling van het verzoek heeft plaatsgevonden ter zitting van 26 oktober 2007. Daar is verzoeker en zijn gemachtigde mr. H. Sluiter, advocaat te Amsterdam, verschenen. Verweerder is met kennisgeving niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft aan het nader omschreven, bestreden besluit ten grondslag gelegd dat verzoeker, niet toelaatbaar is voor de opleiding Interactieve Media gelet op het niveau van zijn mbo-diploma.

2.2. Verzoeker heeft aangevoerd dat hij door de handelwijze van verweerder is benadeeld, en verzoekt om onmiddellijke toelating tot de door hem gewenste opleiding aan verweerders instelling.

2.3. Uitgegaan wordt van de volgende feiten.

Vast staat dat verzoeker zich heeft aangemeld bij verweerder en in het bezit is van het MBO-diploma Desk Top Publisher, een mbo-diploma op niveau 3. Bij brief van 11 juli 2007 is verzoeker meegedeeld, dat hij gelet op de vooraanmelding met volgnummer 205 in principe toelaatbaar is voor de opleiding Interactieve Media en dat hij voor inschrijving afschriften van onder andere zijn diploma dient toe te sturen. Bij brief van 2 augustus 2007 heeft verweerder verzoeker meegedeeld dat hij met het toegezonden diploma niet toelaatbaar is voor de opleiding Interactieve Media. In de brief van 15 oktober 2007 van verweerders algemeen directeur, wordt gesteld dat de correspondentie van de zijde van verweerder als 'verwarrend' is te kwalificeren.

2.4. Niet ter discussie staat dat een mbo-diploma op niveau 3 geen toegang geeft tot de opleiding Interactieve Media.

2.5. Ter zitting heeft verzoeker verklaard dat hij de brief van 2 augustus 2007 niet heeft ontvangen. Verweerder heeft deze verklaring, nu hij ter zitting niet is verschenen, niet weersproken.

Eveneens ter zitting heeft verzoeker verklaard na ontvangst van zijn collegekaart daadwerkelijk onderwijs te hebben gevolgd.

2.6. De voorzieningenrechter vindt het aannemelijk dat verzoeker in verwarring kan zijn geraakt door verweerders correspondentie over verzoekers status als toegelaten cq. ingeschreven student. Dit blijkt te meer uit verweerders brief van 15 oktober 2007. Weliswaar moet niet uitgesloten worden geacht, dat verzoeker door de website van verweerders hogeschool te raadplegen nadere relevantie informatie zou hebben kunnen krijgen, doch de inhoud van verweerders aan verzoeker gerichte correspondentie gaf daartoe geen grond nu verzoeker leek te zijn geaccepteerd als student aan de opleiding Interactieve Media. Het zou onevenredig zijn om de gevolgen van eerder bedoelde in belangrijke mate door verweerder veroorzaakte verwarring geheel voor rekening en risico van verzoeker te laten.

2.7. De voorzieningenrechter is van oordeel dat, nu verzoeker door deze verwarring niet tijdig een verzoek heeft kunnen indienen om deel te nemen aan een 21+ toets voor het studiejaar 2007-2008, hij alsnog in de gelegenheid dient te worden gesteld deze toets af te leggen.

2.8. De voorzieningenrechter ziet hierin grond voor het treffen van een voorlopige voorziening in de zin dat verweerder verzoeker binnen 4 weken na dagtekening van deze uitspraak in de gelegenheid stelt alsnog een toets 21+ voor het studiejaar 2007-2008 af te leggen, teneinde aan de toelatingseisen voor eerdergenoemde opleiding te kunnen voldoen.

2.9. Nu het verzoek om een voorlopige voorziening zal worden toegewezen, dient het door verzoeker betaalde griffierecht op de voet van artikel 7.66 van de WHW juncto 8:74 van de Awb te worden vergoed.

2.10. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De voorzitter:

- I. wijst het verzoek toe;
- II. draagt verweerder op binnen 4 weken na datum van de uitspraak verzoeker een 21+ toets af te nemen ten behoeve van het studiejaar 2007-2008;
- III. gelast dat verweerder aan verzoeker het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 39,-- (zegge: negenendertig euro) vergoedt;
- IV. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 644,- en in de reiskosten ten bedrage van € 11,44; het totaal bedrag € 655,44 (zegge: zeshonderdvijfenvijftig euro en vierenveertig cent) dient door verweerder aan verzoeker te worden betaald.

© 2007, Bureau CBHO, Den Haag

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16b Auteurswet 1912 j^o het besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 882, 1180 AW Amstelveen). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system of any nature, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Hoewel bij deze uitgave de uiterste zorg is nagestreefd, is het Bureau er zich van bewust dat in de uitgave (druk)fouten en onvolledigheden kunnen voor komen, kan het Bureau hiervoor geen aansprakelijkheid aanvaarden.

Aanbevolen citeerwijze: CBHO 2007

Juni 2007

Bureau van het College

Paleis van Justitie

Prins Clauslaan 14

2595 AJ 's-Gravenhage

Postbus 20302

2500 EH 's-Gravenhage

Telefoon : 070 - 3813044

Faxnummer : 070 - 3813048

E-mail : CBHO@rechtspraak.nl

Website : www.CBHO.nl